

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...TRÊN THÁP EIFFEL

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH

TRÊN THÁP EIFFEL

CUỘC PHIÊU LƯU THỨ HAI MƯƠI TƯ

LAN ANH VÀ PHƯƠNG TÚ

dịch

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI - 1997

1994

MỤC LỤC

- TIDOU, thủ lĩnh
- MADY, nữ tiên tri
- TONDU, giác đầu
- GUILLE, nghệ sĩ
- GNAFRON, hề xiếc
- BISTÈQUE, đầu bếp
- KAFI, đấu sĩ - vệ sĩ

Một : Chuyến tàu tốc hành Pari
 Hai : Tháp Eiffel
 Ba : Cái bóp
 Bốn : Một mình ở bốn cảnh sát
 Năm : Những mẫu giấy vụn
 Sáu : Bụi cây cũng có ích
 Bảy : Sàn một hay sàn hai ?...
 Tám : Mady làm hầu bàn
 Chín : Ngày N.
 Mười : Cà vạt cho Kafi
 Mười một : Màn kịch bất ngờ
 Mười hai : Báo động trên tháp
 Mười ba : Cuộc chi viện đến gần
 Mười bốn : Bí mật cái cặp da

4

...Trên tháp Eiffel

TIDOU, THỦ LÃNH

Trang

14 tuổi rưỡi, anh cả trong
 một gia đình thợ thuyền, chủ
 nhân của con chó lai sói lông
 đen Kafi và là sếp sòng của
 nhóm "Sáu người bạn đồng
 hành". Tidou gốc người miền
 Nam nước Pháp, tóc đen, mắt
 sáng, rất đẹp trai, luôn mang
 trong mình dòng máu phiêu
 lưu, muốn khám phá đến tận
 cùng bí ẩn của sự việc, để
 mang lại công bằng, đạo lý
 cho những con người không
 phương tiện vệ.
 Là một người thẳng tính đến
 mức nóng nảy, Tidou luôn
 quyết đoán hành động. Ánh
 mắt của hắn chỉ dịu lại khi
 bắt gặp ánh mắt nhắc nhở
 của Mady, vì cô bé hắn sẵn
 sàng hy sinh cả bản thân mình.
 Tidou quả xứng đáng với
 danh hiệu thủ lĩnh của Sáu
 người bạn đồng hành.

5

MADY, NỮ TIỀN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tào hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán敏锐 tiếp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẤU

15 tuổi đúng, Tondou chỉ cần bỏ chiếc mũ bê-rê ra là giống y chang một dũng sĩ giác đấu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondou tỉnh bơ trong vai trò một "giác đấu". Lớn tuổi nhất, biết đánh đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kỹ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondou là kẻ duy nhất trong băng có thể "tàng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille dặt một chân dưới đất và một chân lên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cùng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

BISTÈQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng mặt... bánh bao nhưng còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị đánh biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có "tâm hồn ăn uống" ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

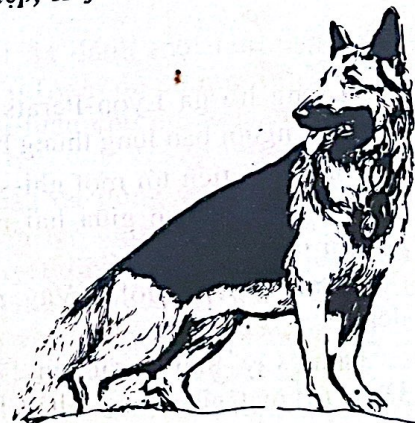

KAFI, ĐẦU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hùng thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

Một

Chuyến tàu tốc hành Pari

Đồng hồ ga Lyon-Peráts chỉ 9 giờ 10 phút khi Mấy người bạn lững thững bước vào phòng đợi.

Giác Đấu tiến tới một ghi-sê mua vé hạng nhì đi Pari, rồi kẹp vé giữa hai ngón tay, bước trở lại với đám bạn.

- Pari!... Thủ đô!... Vậy mà chưa đứa nào đến!...

Đúng vậy. Sáu người bạn đã từng tới tận Luân Đôn, có mặt giữa lòng Châu Phi xa xôi, nhưng vẫn chưa biết Pari. Xe gần máy chạy từng chặng rồi cũng tới được Pari! Nhưng tiền đâu mà thuê

khách sạn. Chả nhẽ dựng lều ngay giữa diện Ê-li-dê hay trong công viên Tuy-lơ-ry!... Vậy tại sao bây giờ Giác Đấu lại được đi ngon lành như vậy ?

Hắn có một bà cô, sống độc thân, năm ngoái là hiệu trưởng trường mẫu giáo ở Quận 7 - Pari. Vài ngày trước khi đi nghỉ hè cô bị té thang, gãy xương ống quyển, nằm bệnh viện 4 tuần, về nhà với cái chân bó bột. Bây giờ là tháng 7, trường đóng cửa, mọi người đi nghỉ hè biết trông cậy vào ai.

Vì vậy, cô Ri-ét đã đánh một bức điện SOS cầu cứu bà em dâu ở Lyon để ướm hỏi thằng con lớn tới ở thủ đô vài tuần cho đến khi bà đi đứng bình thường.

Mẹ của Giác Đấu đã đồng ý, và vì vậy một trong Sáu người bạn lên đường đi Pari. Cũng vì vậy, cả băng đã quyết định hoãn chuyến du hành vùng núi Trung-Nam. Hè còn dài mà! Chờ tên phiêu lãng kia trở về rồi đi cũng được.

Và vậy là cả năm đứa tiên "người đi Pari ra ga. Năm đứa, tức là Mady - cô gái duy nhất trong bọn, Nghệ Sỹ - tay kèn trứ danh, Hề Xiếc - người không chịu lớn, Đầu Bếp - con ông chủ tiệm thịt

và cuối cùng là Thủ Lãnh, với con chó Kafi luôn luôn theo hần như bóng với hình.

- Bọn mình mua vé tiên đi. - Mady nói.

- Đừng, - Giác Đấu phản đối. - Tốn tiền vô ích. Tớ đâu có đi Nam Cực! Mà cũng đâu có tới Goa-tê-ma-la!...

Mady giả điếc, nhét 5 đồng ken vào khe buồng vé tự động. Và cả bọn ra sân ga số 3.

Tàu lửa chưa tới. Đứng giữa đám hành khách đông đảo với đồng hành lý bễ bộn, Giác Đấu thường ngày điềm tĩnh, tự tin bỗng cảm thấy mình trợ trọi và có phần lúng túng. Hần có cảm tưởng mơ hồ là đang rời bỏ hàng ngũ.

- Không phải lỗi cậu, - Mady nói. - Đừng ngại về chuyến đi Ô-véc của bọn mình. Bọn mình đợi cậu mà. Hơn nữa, cậu đâu có tới Pari để chơi, mà là để giúp bà cô. Dù sao tớ cũng mong cậu không lu bu quá để có thể dạo chơi một chút. Cô của cậu đâu có bình gì lắm. Tớ mà ở Pari há ? Tớ sẽ đi thăm viện bảo tàng Louvre! Tớ thích tranh...

- Nhưng tớ thì, - Hề Xiếc lên tiếng ngay. - chẳng thích tranh! Tớ đi thăm mộ Na-pô-lê-ông thôi.

- Mộ Na-pô-lê-ông! - Thủ Lãnh phì cười... Nhưng ở lớp, cậu thù môn sử mà.

- ... Nhưng tớ vẫn cứ thích Na-pô-lê-ông. Ông là một vĩ nhân tuy ông có hơi còi!

Hần nói câu này với một thái độ hùng dũng, không thua gì hoàng đế Na-pô-lê-ông trên chiến trường Ôtx-téc-litz. Đến phiên Mady phì cười.

- Hề Xiếc à, tớ mong cả ông lẫn cậu không ai thắc mắc về kích thước của mình.

- Nè, mấy cậu. - Nghệ Sỹ tuyên bố. - Còn tớ tới Pari, tớ sẽ tới thăm nhà thờ Đức Bà... Tớ sẽ leo lên tháp chuông để coi mấy chỗ núp của tên gù dễ thương Qua-zi-mô-đô.

- Ủa, còn Thủ Lãnh ? - Mady hỏi. - Tới Pari cậu thích cái gì nhứt ?

- Tớ ngại quá... chắc cậu thấy tớ mắc cười quá...

- Cứ nói đi, đừng sợ!...

- Cậu biết tớ rất thích súc vật. Chắc tớ đi thăm nghĩa trang của lũ chó.

Đầu Bếp tròn tròn cặp mắt:

- Sao ?... Có một nghĩa trang chó ở Pari à ?

- Nói cho đúng thì không ở ngay Pari mà gần đó, tại một cù lao trên sông Xen. Tổ được trong báo. Có những ngôi mộ được tạc những pho tượng rất đẹp của những con chó trư danh trên thế giới.

- Còn tớ, - Giác Đẩu thủng thảng nói. - ngay ngày đầu tiên tớ sẽ leo lên tháp Eiffel, bởi vì nhà cô tớ ở sát ngay quảng trường Săng-dờ-Macx. Sau đó...

Câu nói của hắn bị chìm lìm trong tiếng ồn của chuyến tàu tốc hành Pari vừa mới vô ga. Năm lấy vali, Giác Đẩu leo lên một toa tàu. Sau khi đặt hành lý lên một cái ghế, hắn nghiêng mình qua cửa sổ nói chuyện với mấy người bạn.

- Thiệt đó, - hắn nói, về mặt rầu rĩ. - Tớ có cảm giác là mình bỏ các cậu... Tiếc quá, phải chi bọn mình cùng đi với nhau! Tớ bị bất ngờ quá... Thôi được, tới nơi tớ sẽ suy nghĩ sau...

- Đồng ý, - Thủ Lãnh tán thành. - Cậu cứ dọn đường cho mấy kỳ hè sau... bọn tớ bầu cậu làm người hướng dẫn.

Bọn chúng còn nói thêm được mấy câu. Rồi loa phóng thanh loan báo tàu chạy. Cửa lên

xuống toa tàu đóng sập lại. Bọn bạn nắm lấy tay Giác Đẩu:

- Lên đường vui vẻ nghe Giác Đẩu... Nhớ gửi thư liên nha...

Con tàu xa dần. Kafi chạy theo một đoạn rồi trở lui. Lưỡi thè ra, nó nhìn cậu chủ với một vẻ lo lắng mơ hồ như muốn nói:

- Thủ Lãnh à, có chuyện gì vậy? Tại sao Giác Đẩu lại đi một mình?... Có gì thay đổi không?

Cả bọn thần thờ ra về. Bỗng bọn chúng thấy gương mặt Mady hình như buồn rầu.

- Cậu sao vậy?... Cậu buồn vì không được đi Pari hả? - Đầu Bép hỏi.

- Có phải đâu. Tớ linh cảm là Giác Đẩu không vui. Làm như thế...

- Á, Mady! - Hề Xiếc ngắt ngay, - đừng có linh cảm mấy chuyện hồng hên nha! ...

Hai

Tháp Eiffel

Giác Đấu bước vào con đường nhỏ yên tĩnh Sa-pu-tô đổ vô đường Thánh Đô-mi-nic, một phía là quảng trường Thương Binh, một phía là quảng trường Săng đờ Mac. Đã dò kỹ bản đồ, hấn bước về phía thứ hai. Bất thành linh, vươn lên trên những mái ngói, ngọn tháp Eiffel hiện ra sừng sững, chói lọi trong ánh nắng.

Giống như bị nện một cú choáng váng, Giác Đấu đứng sững như trời trồng. Sáng nay cô hấn đã cho hấn hai tờ 100 frăng để hấn dạo chơi trong thành phố. Hấn đã từ chối kịch liệt, nói là hấn vẫn còn dư 20 frăng sau chuyến đi. Nhưng bà cô

...Trên tháp Eiffel

đã nổi giận, nên hấn vội vã nhét tiền vô túi và quyết định đi thăm tháp Eiffel trước tiên - Cũng như mấy đứa bạn, hấn đã từng thấy tháp Eiffel qua hình ảnh không phải là ít. Nhưng bây giờ nhìn nó sừng sững trước mắt lại là chuyện khác.

- Đáng nể! Thiệt là... đáng nể! - Hấn vừa lăm bắm vừa đưa mắt nhìn lên đường ren khổng lồ bằng sắt đang rướn lên tới các tầng mây. - Vậy mà suýt chút nữa, nó bị dẹp vì có một số người kêu là nó xấu và phá hỏng cảnh quan xung quanh...

Cách tháp chừng 400 - 500 thước, ráo bước mau hơn để tới gần tháp, hấn có cảm tưởng chân tháp càng lúc càng dang rộng. Mè mãi ngược mắt lên trời, hấn suýt bị xe cán hai lần và bị cảnh sát huýt còi một lần vì ra khỏi hàng dinh dành cho người đi bộ.

Cuối cùng hấn đến dưới chân Tháp. Trời ơi là người! Trước các ghi sê và quanh các cửa hàng bán đồ lưu niệm: đa số họ là khách ngoại quốc, đeo máy ảnh hoặc ống dòm, nói với nhau bằng đủ thứ tiếng...

Đưa mắt nhìn bảng giá vé lên Tháp, Giác Đấu thấy hơi mắc.

- Chẳng sao. Mình giàu rồi!

Hắn lách mình vào hàng người chờ mua vé. Nhưng suy nghĩ lại, hắn tự thấy lỗ bịch khi đi thang máy trong lúc hắn dư sức leo bộ, vừa đỡ tiền vé, vừa được coi phong cảnh kỹ hơn. Nhưng làm sao tìm ra cầu thang? Một nhân viên đội mũ cát kết có in dòng chữ "Tháp Eiffel" chỉ cho hắn cây cột sắt phía Nam. Quả vậy, ở đó có một ghi sê đang bán vé, vì dù leo bộ cũng phải trả tiền, chỉ có điều ít hơn đi thang máy. Hắn mua vé, rồi đưa cho người kiểm soát. Người này nói:

- Cậu can đảm lắm... Không sợ nóng hả? Cậu có định leo tới sân II không?

- Em tính leo tới sân III lận. Nhưng hình như ở đó người ta bắt phải đi thang máy.

- Đúng rồi. Bắt đầu từ sân II trở lên, cầu thang thường chỉ dành riêng cho nhân viên Tháp... Mà nè, nghe giọng nói thì hình như cậu là người Lyon thì phải?

- Anh cũng biết Lyon à?

- Tổ sinh ở khu phố có tên Chũ Thập Hung.

- Chũ Thập Hung? - Giác Đẩu la lên. - Đó là khu phố của em.

Vui vẻ vì gặp đồng hương, người soát vé mở cánh cửa lưới cho hắn bước vô, và chúc hắn leo bộ... không mệt. Giác Đẩu bước lên một cầu thang sắt uốn éo xuyên qua cả một hệ thống những cột sắt đan chéo nhau chằng chịt không thể tả. Hắn định đếm các nấc thang cho vui, nhưng bỏ cuộc ngay lập tức. Khoảng 10 phút sau, hắn bước lên một cái sàn rộng mênh mênh, nói đúng hơn là một hành lang rất rộng, uốn quanh ngọn tháp. Đứng từ xa, hắn không thể nào ngờ có một khoảng rộng như vậy ở trên này, không những đủ sức chứa những gian hàng bán bưu thiếp và đồ lưu niệm, mà cả những quán cà phê và một tiệm ăn lộng lẫy, chắc chắn không hợp với túi tiền của cỡ hắn.

Ồn không thể tả! Đám chụp ảnh dạo đang tất tả làm việc, khắp mọi nơi chỉ nghe tiếng bấm máy lách tách. Sung sướng, Giác Đẩu đi quanh hành lang tới 2, 3 vòng rồi tìm cái cầu thang dẫn lên sân hai và hăng hái leo lên. Hắn lại đặt chân lên cái hành lang thứ hai, cũng đông đúc không kém, cách mặt đất 115 mét. Vậy mà còn một sân thứ III nữa cao gấp đôi sân này! Đứng trên đó mà nhìn thì khỏi chê!

Say sưa với cảm giác vĩ đại này, hấn không ngần ngại mua thêm một vé để leo lên sàn III dù giá khá đắt.

Sàn III khác với hai sàn kia biết bao! Trên cái hành lang hẹp này, người vẫn còn rất đông nhưng không có một tiếng động, thậm chí tiếng rì rầm của thành phố dưới kia nghe từ rất xa...

- Lạ thật! - một thiếu phụ nói với chồng. - Mình đang ở trên cao như máy bay vậy, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác...

Giác Đấu cũng cảm thấy vậy. Tai vẫn nghe du khách bàn tán chỉ trở đứng ngắm nhà thờ Thánh Tâm Mông-mác trắng toát, vòm mái cong của Đài tưởng niệm Thương Binh, nóc tròn của điện Păng-tê-ông đồ sộ, những ngọn tháp nhọn hoắt của nhà thờ Đức Bà...

- Phải chi năm đứa kia có ở đây!

Theo cầu thang xuống đến sàn II, hấn thấy du khách còn đông hơn hồi nãy. Hấn bước tới một cửa tiệm và nghe cô bán hàng đang nói với một du khách:

- Dạ phải. Ông có thể mua bưu thiếp và tại đây luôn. Nó sẽ mang con dấu của Tháp

Giác Đấu cúi xuống ngắm các vật lưu niệm bày trên quầy đủ thứ linh tinh, nhiều nhứt vẫn là những cái tháp Eiffel nho nhỏ mạ vàng dùng làm đồ chặn giấy hoặc giá đèn. Hắn mua một tấm bưu thiếp đen trắng in hình Tháp, coi lạ mắt hơn những tấm in màu sắc sỡ. Để dễ viết hơn, hắn ra khỏi gian hàng, rút bút bi ra ghi địa chỉ Mady: cô sẽ đưa cho mấy đứa kia coi. Ở phần trống dành để ghi chữ phía sau thiếp, hắn chỉ ghi vờn vẹn hai chữ rất lớn:

"ĐÁNG NẾ!"

Rồi cảm thấy vừa lòng, hắn bỏ tấm bưu thiếp vào hộp thư và chuẩn bị đi xuống thang. Nhưng ngay lúc định rời hành lang, hắn bỗng nghĩ lại:

- "Ừa, dù mấy ngọn tháp nhỏ xiu mạ vàng này chẳng phải là tác phẩm nghệ thuật gì, nhưng tặng Mady làm kỷ niệm, chắc "hắn" cũng vui..."

Giác Đấu xưa nay vẫn nể Mady, có lẽ vì cô chưa bao giờ đem cái đầu trụi của hắn ra mà giỡn như mấy đứa kia. Hắn bèn bước lại quầy và xem xét kỹ hơn: có cả thấy 3 cỡ. Hắn chọn cỡ trung bình, và thò tay vô túi móc tiền... cái bóp đầu rồi! Mới 10 phút trước đây, hắn còn lôi nó ra trả

tiền bưu thiếp mà! Hắn vội vã lộn tất cả túi trong túi ngoài áo vét, túi trước túi sau quần. Không có! Hắn tái mặt. Đặt cái tháp kỷ niệm về chỗ cũ, hắn chạy lại chỗ đứng viết thư hồi nãy. Không thấy gì trên mặt sàn. Hay vì nhét vội bóp, nên nó đã tuột ra ngoài!

Hắn chạy lại hỏi cô bán hàng. Cô ta không thấy gì cả. Hoảng hốt, hắn cúi xuống tìm dưới mặt sàn, rồi chạy tới hỏi một nhân viên. Ông ta chỉ nhún vai như muốn nói: "Chịu!". Rầu rĩ đến điếng người, Giác Đấu thờ thần bước xuống thang...

Ba

Cái bóp

- Sao ? Vui không ? - Người giữ cổng hỏi, khi Giác Đầu đặt chân xuống đất sau hơn 300 nấc thang.

- Em bị mất bóp.

- Mất bóp!... Có nhiều tiền không ?

- Dạ, đối với em thì nhiều. Ngoài ra còn có thể căn cước của em, và mấy tấm ảnh em rất quý nữa.

- Cậu có chắc là mất trên Tháp không ?

- Chắc chắn!... em còn biết chỗ nữa.

- Ở đây người ta hay bị móc túi lắm, nhứt là mùa hè, đông khách...

Giác Đầu giải thích hắn đã bị mất bóp như thế nào, vào thời gian nào.

- Khi mua bưu ảnh cậu chắc là còn bóp chứ ?

- Người giữ cổng Tháp gãi cằm bối rối.

- Chắc chắn là còn... Bởi vì em không còn đủ tiền trong ví, nên em phải lôi bóp ra để lấy 1 tờ 10 frăng.

- Rồi cậu nhét bóp lại túi nào ?

- Túi này!... Chắc bỏ trượt ra ngoài.

- Thì cậu phải nghe nó rơi, hay có ai lượm được để trả lại cậu chứ!... Cậu ráng nhớ thử, trong lúc viết thư có ai dụng cậu không ?

Câu hỏi làm Giác Đầu sững sốt, hấn tròn mắt:

- Dụng à ? Có. Lúc đang ghi địa chỉ thì có một người dụng vào vai em, làm em viết hư cả một chữ trên cạc.

- Thôi rồi, cậu em... Khởi tìm kiếm mất công. Đây là bài cổ điển: một cú dụng nhẹ, a lê hấp, xong cái bóp!

- Phải rồi, - Giác Đầu thở dài. - Em bị móc túi rồi. Anh nói ở đây du khách hay bị móc túi à ?... Bộ không có ai canh chừng sao ?

- Nhân viên Tháp cũng chịu khó tóm cổ bọn móc túi lắm chớ, nhưng người đông quá!... Lẽ ra mỗi tầng phải có mười lăm, hai mươi người canh hay nhiều hơn nữa! Bọn móc túi ọ ọ ọ, mà thường đi cặp hai đứa lặn. Thằng này chuyền bóp cho thằng kia ngay, để phi tang.

- Nhưng cũng có thể là em làm rớt. - Giác Đẩu ngáp ngừng nói. Hấn vẫn còn cố bám lấy hy vọng tìm lại cái bóp... Biết đâu một người từ tế nào đó lượm được...

- Trong trường hợp này, sáng mai cậu thử đến hỏi Bàn giữ vật rơi dưới chân cột sắt kia.

Giác Đẩu cảm ơn người gác cổng tử tế rồi bỏ đi. Hấn tức mình, gãi đầu tự hỏi làm sao báo tin này với bà cô đây. Cuối cùng hấn ngồi phịch xuống một cái ghế đá, cố nhớ lại tên móc túi đã hành động như thế nào... nếu quả là hấn bị móc túi. Hai nắm tay siết chặt lại, hấn suy nghĩ:

- Tại sao lại giữ hết cả mớ tiền đó chớ? Bây giờ thú thiệt với cô chắc cô cũng cho lại thôi, nhưng mình không thể nào nhận được!... Cô Ri-ét đời. Nếu không tìm được cái bóp, mình cũng

đừng nói gì với cô!... Viết thư cho 5 đứa, báo cho bọn nó, chắc bọn nó sẽ đập heo cho mình một ít tiền rồi mình sẽ trả lại sau... Nhưng bọn nó sẽ nói sao đây, khi vừa mới chân ướt chân ráo tới Pari, đã bị móc túi như một thằng ngốc... nhất là thằng Hề Xiếc?...

Hấn lò dò trở về đường Sa-pu-tô, cố đóng kịch để bà cô không thấy. Rồi mới 9 giờ rưỡi, thay vì ngồi coi ti-vi, hấn đã chuồn vào phòng ngủ. Nhưng hấn không ngủ được. Lâu lâu hấn lại ngược mắt nhìn về phía Tháp, nó lại ngược mấy ngọn đèn pha về phía hấn như chọc quê hấn.

Bị mất bóp hay bị móc túi thì kết quả cũng là hết tiền, nhưng Giác Đẩu thích bị mất hơn. Ý nghĩ mình là nạn nhân của một thằng móc túi làm hấn thấy dị hợm: hấn khờ khạo quá.

Cuối cùng hấn ngủ thiếp đi. Vì quá mong mỏi, hấn nằm mơ thấy cái bóp vẫn còn nguyên, đang đứng đợi hấn ở cuối đường Săng-dờ-mác, nó giương cả đôi mắt thô lỗ nhấp nháy một cách lấu cá và đưa tay ngoắc hấn tới!

Sáng hôm sau, dù lòng nóng như lửa đốt, hấn cũng làm bộ thông dong để bà cô khỏi nghi ngờ.

- Sao, bữa nay cháu tính thăm thú chỗ nào ?
Đài Tưởng Niệm ?... Điện Luvrơ ?

- Ồ... - Hấn đáp ứng. - Cháu không biết nữa, chắc cháu trở lại tháp Eiffel.

Rồi hấn chào bà di, không dám nán lại thêm một giây nào. Vừa ra tới đường, hấn cảm cố chạy tới Bàn vật rơi.

- Một cái bóp hả ? - Người trực Bàn hỏi. -
Màu gì ?

- Dạ đen. Có mấy chữ J.B bằng đồng ở mặt trong.

Người trực phòng mở ngăn kéo lôi ra một đồng bóp. Mắt Giác Đẩu sáng lên:

- Đây! Cái này.

- Khoan, từ từ đã, - người trực phòng nói. -
Có gì trong đó ?

- Dạ 240 frăng, cái thẻ căn cước của cháu và mấy tấm ảnh.

- Chỉ có mấy tấm ảnh thôi.

Gương mặt hấn tối sầm lại:

- Chỉ còn ảnh thôi sao ?..

- Cái bóp này đã được một du khách ngoại quốc lượm được dưới chân Tháp.

- Dưới chân Tháp à ? Nhưng cháu mất trên tầng một mà.

- Chắc người ta liệng nó xuống... Phải, bọn móc túi sợ bị tóm cổ với tang vật. Cách hay nhất là liệng túi xách hay bóp qua rào ban công.

Giác Đẩu nhận lại cái bóp rồi bỏ đi.

- Bị móc túi! - hấn thở dài. - Thôi, không còn nghi ngờ gì nữa... Mình đã bị móc túi... Nhưng tại sao thằng này lại giữ thẻ căn cước của mình ? Hay là hấn định tẩy xoá đi để dùng ? Hay là nó lẩn với mớ tiền nên thằng này không biết ?...

Đúng, tên bắt lương đã giở trò ngay lúc đựng vai khi hấn đang viết thư... Một cơn giận bốc lên, hấn siết chặt nắm tay, nhưng có ích gì đâu ?...

Thôi, chỉ còn nước trở về đường Sa-pu-tô gửi thư cho mấy đứa bạn, biểu tụi nó gởi măng-đa sao cho bà cô đừng biết. Tuy nhiên có một điều gì đó giữ chân hấn lại. Hấn bước tới cột tháp phía Nam để thăm người giữ cổng gốc Lyon, đồng hương của hấn.

- Sao đó, cậu gà giò, có gì mới không ?

Giác Đầu chìa cho anh ta coi cái bóp rỗng và kể lại mọi chuyện.

- Có gì lạ đâu. - Người gác cổng nói. - Tôi đã nói hôm qua rồi. Giờ này chắc thằng móc túi đó đang nhấm một con mồi khác.

- Ối! - Giác Đầu giận dữ kêu lên.

- Nó chưa bị tóm, vậy thì nó cứ tiếp tục làm ăn thôi, và ngay tại chỗ đó. Bọn trộm cắp loại này, mỗi đứa có một khu vực làm ăn riêng của nó.

Cứ nghĩ tới tên bất lương kia trở về chỗ cũ, Giác Đầu cảm thấy tức giận, muốn phục thù. Với ít tiền còn trong ví, hắn mua tấm vé rồi lao lên cầu thang.

Tìm đập thành thích, hắn đặt chân lên sàn II. Trời ơi là người! Còn gấp hai hôm qua nữa! Làm sao tìm ra được thằng móc túi khi chưa biết hình dáng nó ra sao?

- Mình ngu quá, - hắn tự nhủ. - nếu cảnh sát không bắt được bọn móc túi thì mình bắt sao nổi.

Nhưng Giác Đầu xưa nay vốn kiên trì. Hơn nữa, sạch túi, hắn đâu có thể đi chơi được.

Hắn đi lẩn vào trong đám đông, vòng quanh hành lang tới 10 lần. Cứ mỗi lần đi ngang quầy bưu ảnh, hắn lại dừng để quan sát khách hàng. Nhưng trên tầng này có tới hai gian hàng như vậy và một quầy bán kem. Tên trộm đâu có giờ trò ở một chỗ.

Hắn cố hình dung tên móc túi. Chắc chắn y giả dạng một du khách, máy ảnh trước ngực, cuốn sách hướng dẫn du lịch trên tay, để không ai nghi ngờ. Và chắc chắn y thay áo quần thường xuyên để người bán vé và nhân viên bảo vệ khỏi chú ý.

Vậy là hắn lại rảo quanh, xem xét từng gương mặt, như là những người có vẻ muốn làm một việc gì khác hơn là ngắm cảnh.

Khi đi qua một quầy bán kem, hắn bỗng chú ý tới một du khách ăn mặc chỉnh tề, cổ đeo máy ảnh, vẻ như đang đợi ai. Hắn lén theo dõi người này. Y cứ đứng yên một chỗ. Y đang đợi vợ hay con ở tầng trên chăng?

Thình lình hắn thấy người khách đưa mắt nhìn quanh rồi bước về phía lan can. Để khỏi mất dấu, hắn vội vã lách người qua đám đông đang bao

quanh hần. Trong tích tắc, hần thấy một bàn tay thò vào túi một du khách. Hần nhảy xổ tới. Đúng lúc đó, có một tiếng kêu chói lói:

- Ăn trộm! Ăn trộm!... Nó móc cái bóp của tôi!...

- Cháu có thấy. - Giác Đấu cũng vội la lên.

- Nó đâu ?

- Cháu không biết... nó biến mất rồi. Chắc chán là...

Một người bảo vệ bước tới, cắt ngang lời hần:

- Chuyện gì vậy ? - ông ta hỏi.

- Cái bóp của tôi, - người du khách rên rỉ, đó là một người đàn ông mập mạp, nói giọng miền Nam. - Cảm thấy một bàn tay thò vào túi, tôi cố chụp, nhưng không kịp.

Người bảo vệ đưa mắt nhìn đám đông bao quanh. Giác Đấu nói:

- Chắc là tên móc túi cháu hôm qua.

- Hôm qua ? - người bảo vệ ngạc nhiên nhìn hần.

- Ngày nào cậu cũng tới đây à ?

Rồi không chờ hần giải thích:

- Cậu là ai ?... Giấy tờ cậu đâu ?

- Người ta ăn trộm thẻ căn cước của cháu rồi. Càng lúc càng nghi ngờ, người bảo vệ yêu cầu hần lột hết túi ra coi.

- Ồ... - Giác Đấu phản đối.

- Lộn túi ra!

Y ra lệnh một cách gay gắt. Giác Đấu làm theo, hần chìa ra cái bóp trống rỗng.

- Đây! Có còn gì đâu.

- Túi này! - Người bảo vệ ngắt ngang, đưa tay chỉ túi bên phải áo vét của Giác Đấu.

Giác Đấu thọc tay vào, hần biết chắc là trong túi không có gì. Nhưng ngón tay hần đụng phải một vật gì mềm và lằng. Hần lòi ra.

- Cái bóp của tôi! - ông du khách la lên.

Giác Đấu tái mặt. Trong vài giây hần há hốc miệng, không hiểu chuyện gì xảy ra. Mắt hần hoa lên, mặt sàn dưới chân hần như đang chao đảo. Nhưng một bàn tay mạnh mẽ đã chụp lấy cánh tay hần:

- Đứng hòng chối!... Đi theo tao!...

Bốn

Một mình ở bốt cảnh sát

Hắn chỉ tỉnh táo hẳn khi nhận ra mình đang bước xuống cầu thang giữa hai người bảo vệ.

- Thả tôi ra! - Hắn la lên bằng một giọng phân nộ. - Thả tôi ra! Tôi không phải thằng ăn trộm.

- Mày về bốt cảnh sát mà la lối.

Trong khi vùng vẫy, cái bê rê bay khỏi đầu hắn, và khoảng 30 du khách đang đứng đây trong buồng thang máy kêu lên một tiếng trước cái đầu nhân bóng của hắn.

- Chị thấy không, - một giọng phụ nữ sau lưng hắn. - Mấy thằng du côn này móc túi người ta chưa đủ mà còn thêm đầu tóc dị hợm nữa.

...Trên tháp Eiffel

Người Giác Đấu run lên vì ức. Cuối cùng, họ xuống tới mặt đất. Hai người bảo vệ kè Giác Đấu tới sau quầy bán vé.

- Cuối cùng cũng tóm được một thằng. - người bảo vệ nói với một ông, có lẽ là trưởng nhóm. - ... Tóm cổ tại trận.

- Không phải! - Giác Đấu phản đối. - Tôi không phải đứa ăn trộm... Chính tôi mới bị ăn trộm hôm qua. Mấy ông phải tin tôi.

- Đủ rồi! - Trưởng nhóm bảo vệ ngắt ngang.

Ông nhắc điện thoại quay số, rồi nói:

- Alô! Cảnh sát quận 7 ?... Tháp Eiffel đây... Có thể cho một nhân viên tới được không ? Vừa tóm cổ một ông nội đang móc túi... phải, như thường lệ, ở cột Tây.

Cảnh sát! Người ta sắp giao hắn cho cảnh sát, mà không thèm nghe giải thích! Mặt hắn đỏ bừng lên vì tức.

- Làm ơn nghe tôi. Tôi đã nói là tôi không biết vì sao cái bóp đó nằm trong túi tôi.

- Chút nữa mày tha hồ mà giải thích. Không phải nhiệm vụ bọn tao.

Mười phút trôi qua. Mười phút dài như một thế kỷ. Lung dựa tường, Giác Đẩu cố tập trung suy nghĩ để bào chữa. "Tên trộm đã nhét bóp vào túi mình. Nó nhận ra và nghi mình theo dõi sao?... Nhưng cách nào nó biến mất tài vậy?... Chắc là nhân lúc lộn xộn, mọi người đang quay về phía người du khách vừa la "ăn trộm".

Cuối cùng hai nhân viên cảnh sát tới. Một người trẻ, gương mặt nghiêm khắc, người kia già hơn và gương mặt cũng ôn hoà hơn.

- Thằng này đây, - một người bảo vệ chỉ Giác Đẩu. - Mọi chuyện như vậy... - ông ta kể lại tất cả và kết luận. - Không thể làm được, bọn tôi đã thộp cổ nó tại trận. Nó không có cả thẻ căn cước. Bóp nó chỉ có mấy tấm hình mà thôi.

- Máy ông cứ không chịu nghe tôi giải thích!

- Giác Đẩu nổi khùng lên. - Cái bóp của tôi bị tui nó móc hôm qua ở sân I.

- Vậy tại sao bây giờ cậu vẫn có cầm tay hả?

- Một cảnh sát hỏi.

- À, tôi không biết chắc là tôi làm rơi hay bị móc túi. Chiều qua tôi tới Bàn giữ vật rơi, người ta cho biết một du khách đã lượm được dưới đất. Máy ông có thể kiểm tra được.

Hai người cảnh sát nhìn nhau. Ông cảnh sát lớn tuổi hơn, nói:

- Được. Tôi sẽ hỏi người trực Bàn giữ vật rơi.

Ông ta đi khuất sau chân Tháp khổng lồ. Một lúc sau ông ta trở lại với người trực phòng.

- Đúng rồi, - người trực nói. - Hôm qua cậu nhỏ này có tới phòng tôi. Tôi nhận ra cái mũ bê rê của cậu. Cậu ta nói là cái bóp của cậu ta có 240 frăng, thẻ căn cước và mấy tấm ảnh. Nhưng trong bóp chỉ còn mấy tấm ảnh thôi à.

- Bác còn nhớ mấy giờ thì thằng này gặp bác?

- 2 giờ... à, 2 giờ rưỡi.

- Tốt, - người cảnh sát trẻ nói. - Cảm ơn bác. Rồi quay về phía Giác Đấu:

- Mà nghe chưa... 2 giờ rưỡi... Còn bây giờ là 6 giờ. Mà trở lên tháp lần nữa và làm gì cả buổi chiều trên đó?

- Tôi muốn kiếm cho ra thằng móc túi.

- Sao? Mà mới nói là hôm qua mà không biết chắc là mà làm rồi hay bị móc túi mà!... Mà làm sao kiếm ra thằng móc túi, nếu mà không biết? Hay là mà định leo lên để móc...

- Ôi... - Giác Đấu rên rỉ.

- Mà tên gì? Mấy tuổi? Ở đâu?

Giác Đấu khai rõ tên họ, tuyên bố là mình từ Lyon tới Pari để giúp bà cô ở đường Sa-pu-tô.

- Cô hả? - Người cảnh sát đứng tuổi nói, rõ ràng ông ta rất ôn hoà. - Bà có điện thoại không?

- Dạ có. Nhưng cô cháu đang bị gãy chân nên đi đứng rất khó mà điện thoại lại nằm ở dưới văng phòng.

- Dưới văng phòng? Bà làm nghề gì?

- Dạ, hiệu trưởng trường mẫu giáo Saputô.

Người cảnh sát trẻ nhún mày:

- Không có trường nào ở đường Saputô hết. Xách cổ nó về bắt cho rồi.

Giác Đấu cảm thấy lo thất ruột. Không có trường nào ở đường Saputô? Viên cảnh sát có ác ý hay là hấn, Giác Đấu, diên đầu rồi.

Người cảnh sát trẻ nắm lấy cánh tay hấn lôi lên xe cảnh sát. Năm phút sau, hai người cảnh sát đã dắt hấn vào văng phòng cảnh sát, bắt hấn đứng chờ. Lát sau, một người đàn ông mặc thường phục bước ra. Chắc là thanh tra. Ông ta khoảng 35 tuổi, vẻ mặt không đến nỗi hắc xì đầu

như người cảnh sát kia. Khi thấy Giác Đẩu chỉ là một thiếu niên, ông ta nhú mày. Rồi bằng một giọng khô khan, ông ra lệnh:

- Cậu cất mũ đi.

Giác Đẩu miên cưỡng cất mũ. Nhìn thấy cái đầu trọc lóc, viên thanh tra sùng sốt:

- Gì vậy ? Mốt mới hả ?

- Dạ không, - Giác Đẩu đáp. - Cháu bị bệnh lúc 5 tuổi, rụng hết tóc... Nó không chịu mọc lại nữa. Ông có thể kiểm tra, đầu cháu không có tóc chớ không phải cạo trọc.

Gương mặt của viên thanh tra trở nên dễ chịu:

- Xin lỗi, - ông nói - Cháu đội mũ lên đi.

Hai chữ "xin lỗi" làm Giác Đẩu yên tâm. Hắn kể lại chuyện viếng thăm tháp Eiffel hôm trước, và không quên nhắc tới người giữ cổng có thể làm chứng cho hắn. Đoạn hắn kể tiếp đã leo lên Tháp lần nữa để kiểm tên móc túi như thế nào, và tên này đã nhét cái bóp ăn trộm vào túi hắn như thế nào.

Rõ ràng câu chuyện hắn kể khó mà chấp nhận được. Chắc chắn tên trộm nào bị bắt quả tang cũng biện bạch giống như vậy. Tuy nhiên, thay

vì nghi ngờ, viên thanh tra chỉ yên lặng gật đầu. Rồi ông quay qua nói với hai người kia.

- Mấy anh nói là nó không có giấy tờ gì hả ?

- Nó khai là bị lấy mất thẻ căn cước trong bóp của nó. Điều này rất khó tin vì bọn trộm cắp rất ngại giữ những vật có thể làm phiền hà cho bọn chúng. Thêm vào đó, thằng này nói lão. Nó khai là tới ở nhà cô ruột là hiệu trưởng trường mẫu giáo. Nhưng trên đường này không có một trường học nào hết.

- Đường nào ?

- Dạ, đường Saputô, quận 7, - Giác Đẩu trả lời. - Cô cháu mới làm hiệu trưởng, cổ mới về đây năm ngoái. Trước đó cô ở thị trấn Xac-xen. Cô tên Meriot.

- Đường Saputô à ? - Viên thanh tra lặp lại.

Ông nói với viên cảnh sát:

- Đưa giùm tôi bản đồ quận 7.

Ông trải tấm bản đồ lên bàn, đưa ngón tay rà rồi ngược mắt nhìn Giác Đẩu.

- Cậu nói bà cô của cậu là hiệu trưởng trường mẫu giáo à ? Trường bà ta ở đâu ?... Trong chung cư luôn à ?

- Dạ ở lâu một, trên một cái sân rộng. Cô phụ tá cũng ở trên này. Cầu thang lên xuống mở ra đường Saputô, số 15.

- Bọn học trò cũng ra cửa đó hả ?

Giác Đấu bồi rồi:

- Cháu mới về ở với cô có 2 ngày... Lúc này lại là mùa hè, trường nghỉ dạy.

Hắn suy nghĩ một chút rồi tiếp:

- Chắc bọn học trò ra cửa khác, bên kia sân trường, cửa ấy mở ra một đường song song với Saputô, nhưng cháu quên tên đường ấy rồi.

- Phải đường Foocgiê không ?

- Đúng... bây giờ cháu nhớ rồi. Thưa ông thanh tra, cháu đâu có nói dối.

Viên thanh tra không trả lời, ông gõ bút chì nhẹ xuống mặt bàn, rồi hỏi viên cảnh sát:

- Cái ông du khách bị móc túi có thưa kiện gì không ?

- Chắc không. Ông ta lấy lại cái bóp, chửi cậu nhỏ này mấy tiếng rồi bỏ đi.

- Thôi mấy anh ra đi. Khi cần tôi gọi.

Hai viên cảnh sát ra khỏi phòng. Không biết nên mừng hay nên lo, Giác Đấu cúi đầu nhìn xuống đất. Yên lặng nặng nề.

Thình lình cả người Giác Đấu căng cứng. Rồi mềm dần ra, hắn nhấp nháy mắt liên hồi để kìm lại những giọt nước mắt đang chực trào ra. Cả người hắn run lẩy bẩy.

Viên thanh tra đứng dậy bước tới gần hắn.

- Em cứ bình tĩnh. Một thằng ăn trộm sẽ không cư xử như em đâu. Vừa nghe tiếng la làng nó đã liệng cái bóp đi ngay, còn không thì nó chuồn liền. Tôi tin là em vô tội... Nhưng dù sao tôi cũng phải kiểm tra. Tôi cần gặp cô em.

Năm

Những mẫu giấy vụn

Ba ngày sau, hán vẫn còn thấy ngọn tháp trong cơn ác mộng hàng đêm. Hán thấy mình đi giữa hai người canh sát và nghe du khách bình phẩm cái đầu trụi... Hán thức dậy, mồ hôi ướt đầm, hơi thở hỗn hển... Và qua khung cửa sổ, ngọn đèn pha trên tháp vẫn nhìn hán lấp loá và hán phải vùi đầu vào tấm dra giường.

Suốt 3 ngày, hán không đi ra ngoài, lấy cớ là hết tiền, nhưng thật ra vì hán không muốn. Cuối cùng cô Riet cũng đâm ra lo lắng:

- Cháu đừng có dần vật vì mất mấy đồng tiền đó. Để cô đưa thêm cho cháu nghe...

...Trên tháp Eiffel

- Không phải vì vậy đâu, cô Riet à. Dù có tiền cháu cũng không muốn đi chơi nữa. Cháu đau lòng lắm khi bị coi là thằng móc túi.

- Nhưng chỉ vì người ta làm thôi. Viên thanh tra cũng phải thừa nhận là cháu vô tội.

- Nhưng điều đó đâu có xoá sạch mọi chuyện. Ôi! Cái Tháp Eiffel khốn nạn. Vậy mà hôm đó cháu rất sung sướng khi nhìn thấy nó. Còn bây giờ cháu chỉ mong nó đổ sụp xuống sông Xen cho khuất mắt.

- Cháu phải tìm cách xoá sạch ấn tượng này đi. Cũng giống như một đứa nhỏ sợ ma không dám vô phòng tối. Nó cần phải vô lại phòng tối để thấy là không có ma...

Nụ cười cay đắng nở trên môi Giác Đấu:

- Cháu hiểu, cô muốn cháu trở lại tháp Eiffel. Nhưng khổ một nỗi cháu đã bị mấy người bảo vệ tóm cổ lôi đi như một thằng ăn trộm, mà những người bảo vệ này có thiết chớ không phải mấy con ma trong phòng. Cháu không muốn gặp lại họ.

- Họ cư xử sai với cháu, nhưng cháu thử ở trường hợp họ coi. Họ có nhiệm vụ bắt tội bất

lượng chớ. Cháu phải trở lại Tháp, gặp họ và nói chuyện với họ.

Giác Đấu ngẫm nghĩ:

- Có lẽ cô nói đúng. Cứ ở trong phòng hoài như vậy chắc cháu điên mất.

Cơm xong, hán thông báo ra ngoài một vòng.

- Hoan hô! - Bà cô reo lên. - Cháu lấy một ít tiền chớ? Đi ra ngoài cần đó.

- Cháu có rồi. Mấy đứa bạn cháu đã gửi tiền cho cháu.

- Mấy đứa bạn? Mấy đứa ở Lyon đó hả?...

- Dạ phải. Ngay sau ngày hôm đó, cháu gửi thư cho bọn nó. Tụi nó gửi liền cho cháu một mớ da-dẻ đủ cho cháu tiêu vặt ở Pari. Cháu có mấy đứa bạn ngon lắm cô à... Hôm đó, nếu có tụi nó trên Tháp thì mọi chuyện không xảy ra như vậy đâu! Thế nào tụi nó cũng tóm được thằng móc túi, xách đầu nó tới cảnh sát.

- Cô cũng thích mấy đứa này quá. Tiếc là bọn nó không có ở đây...

- Thôi, cháu ra bưu điện lãnh tiền đây, rồi cháu sẽ đồng thẳng lên Tháp.

Bưu điện cách đường Saputô khá xa và hán phải hỏi đường nhiều lần. Hán bỏ tiền vào trong bóp rồi cẩn thận bỏ vào túi trong của áo vét. Lần này thì gài nút thật kỹ lưỡng. Đoạn theo con đường gần nhất, hán trở lại quảng trường Săng-dờ Mác.

Rồi đột ngột, Tháp Eiffel lại hiện ra... Và hán lại thấy một cú sốc, nhưng không giống hôm trước. Trong lòng hán không còn lo ngại, mà là ý muốn trả thù. Không. Gọi là trả thù cũng không chính xác, đó là khát vọng tóm cổ tên móc túi, và đồng bọn.

Hán rảo bước đến chân cột phía Nam. Người đồng hương đang ngồi dưới chân cầu thang. Thấy hán, anh ta trợn tròn cặp mắt:

- Cậu đó à? Cậu... không...

Giác Đấu biết ngay là anh ta đã rõ mọi chuyện.

- Anh biết chuyện của em phải không?

- Hôm trước, người đồng nghiệp kể tôi nghe, tôi lo cho cậu lắm. Chưa biết gì về cậu, nhưng tôi chắc chắn cậu vô tội.

- Cảnh sát thả em rồi... nhưng em còn hận lắm. Giá mà em tóm được cái thằng đã đẩy em tới tình cảnh đó.

- Cậu có nhận ra hắn không ?

- Cái thằng cha mà em nghi ngờ, khoảng chừng 40 tuổi, mặc áo vét sọc ca rô, đội loại mũ kiểu Áo có dính lông chim, đeo máy ảnh.

- Tôi không nói tới chuyện áo quần. Bọn nó thay áo quần như cơm bữa!... Thằng đó có gì đặc biệt không ? Chẳng hạn có sẹo mặt, hay mũi dài, hay cằm nhọn... đại loại như vậy đó.

- Em thấy cặp mắt thằng cha đó lảo liên lắm, và khi gã lui tới trước quầy kem, em cảm thấy bàn chân gã hơi nhỏ...

- Nhận dạng như vậy thì khó thiết, - anh lắc đầu rồi tiếp. - Bây giờ leo lên đó em không sợ sao ?

- Em phải thử mới được.

Hắn lấy vé, và lần thứ ba, lên Tháp. Khi đặt chân lên mặt sàn, hắn thấy tim đập mạnh. Hình như mọi du khách đều nhận ra hắn và chỉ trỏ. "Mình ngu quá, - hắn tự nhủ. - Đây đâu phải là mấy người khách hôm trước".

Người vẫn đông như cũ. Giác Đấu đi tìm những người bảo vệ đã bắt hắn. Hắn thấy một

...Trên tháp Eiffel

người đứng cạnh buồng thang máy. Anh ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy hắn.

- Anh thấy đó. Tôi đâu có ăn trộm. Cảnh sát đâu có bắt tôi.

Người bảo vệ có vẻ bối rối. Cô Riet nói đúng, anh ta không có vẻ gì khủng khiếp cả.

- Hôm đó, tôi cảm giận mấy anh ghê lắm. Nhưng bây giờ hết rồi. Ai cũng có thể làm mà.

Người bảo vệ nở một nụ cười ngượng ngịu, rồi hỏi:

- Tại sao cậu trở lại đây ?

- Để tóm cổ thằng móc túi.

- Ở trường hợp cậu thì tôi không làm vậy. Nếu thằng đó còn lẫn trong đám đông thì nó dễ nhận ra cậu lắm chớ. Cậu cứ tưởng tượng nếu nó chơi cậu một cú giống bữa đó, và người ta lại bắt cậu với cái bóp mất cắp trong túi!... Lần này thì cảnh sát không tin cậu nữa đâu, dù cho tôi có đứng về phía cậu. Tôi khuyên cậu ra khỏi cái Tháp này càng sớm càng tốt. Cậu không đủ sức chơi lại tụi nó đâu.

Thang máy đã tới. Người bảo vệ bước tới lấy vé từ tay du khách. "Đúng vậy, Giác Đấu tự nhủ,

nếu có chuyện gì thì không ai tin mình nữa... Người ta sẽ cho là mình nói chuyện với mấy ông bảo vệ để che mắt".

Nhưng hắn đã có gan lên lại đây mà bỏ cuộc thì xấu hổ quá. Hắn cẩn thận rà lại cái túi áo vét, rồi lững thững đi quanh hành lang, để ý quan sát những du khách khả nghi, nhất là bàn chân của họ. Sau khi đi quanh 2 vòng, Giác Đấu hiểu hắn có rất ít cơ may nhận ra kẻ hắn muốn tìm. Hơn nữa, chắc gì tên đó có ở đây ?

- Nói cho cùng, - hắn tự nhủ, - cho dù có ở đây, nó sẽ nhận ra cái mũi bẻ rề của mình và sẽ tránh xa mình. Mình chỉ mất thời giờ vô ích.

Hắn đành đi xuống.

- Sao ? - Người gác cổng hỏi, khi hắn đặt chân xuống đất.

- Em không dám ở lại lâu hơn. Em có gặp một trong hai người bảo vệ đã bắt em. Anh ta khuyên em nên coi chừng, đừng có la cà trên Tháp.

- Anh ta có lý. Cậu quên chuyện này đi. Cậu mà còn cố lấy lại món tiền đã mất thì cậu còn mệt. Hãy đi thăm mấy chỗ khác, bởi vì lần đầu

tiên tới Pari mà, đâu có thiếu chỗ coi... Khi nào thích cậu cứ tới đây thăm tớ.

Anh ta siết chặt tay hắn như một người quen lâu ngày. Giác Đấu bước đi nhưng thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn thử cái Tháp coi nó còn có vẻ chộc ghẹo hắn không. Thình lình, khi hắn ngược mặt nhìn lên đỉnh Tháp thì hắn ách xì liên mấy cái. Hắn thọc tay vào túi tìm khăn. Khi rút được cái khăn ra thì một mẩu giấy cũng rơi xuống đất.

Đó là một mẩu giấy xếp tư. Hắn cúi xuống lượm, rồi mở ra coi, một dòng chữ in ghi trên đó:

KHÔNG HỒN THÌ BIẾN KHỎI THÁP!... NẾU KHÔNG...

Trong mấy giây đồng hồ, hắn đứng sững, cố tìm hiểu lúc nào, và làm sao, mẩu giấy này lọt vào túi hắn. Chắc chắn là cái tên hắn tìm kiếm hăm dọa hắn! Trên đó là "lãnh địa" của gã, gã không ưa bị quấy rầy.

- Nó đã tới sát mình, nhét tờ giấy vào túi mình lúc nào mình cũng không biết!

Sửng sốt qua đi, hắn lại cảm thấy tức giận. Làm gì bây giờ ? Hắn đi lộn trở lại, tới gặp người gác cổng Lyon, đưa mẩu giấy cho anh ta coi.

- Anh thấy sao ? Em có nên báo cảnh sát không ?

- Cũng chẳng ích lợi gì. Họ không nhận ra nét chữ đâu.

- Nhưng đây là bằng chứng thằng cha đó làm ăn ở trên kia.

- Đúng vậy. Họ cũng biết, nhưng làm sao tìm cho ra nó giữa 2.000 người khách trên Tháp. Không thể lục soát tất cả mọi người... Hơn nữa, chắc chắn nó có đầy đủ giấy tờ hợp lệ.

- Phải rồi, - Giác Đấu thở dài. - Phải bắt quả tang nó.

- Em tưởng dễ sao ? Em có thấy chuyện gì đã xảy tới cho em không ? ... Và chắc gì chỉ có một mình nó.

- Vậy phải bó tay với bọn bất lương đó sao ? Người bảo vệ nhún vai.

- Than ôi!... Chỗ nào đông người cũng vậy hết. Đâu phải cảnh sát làm gì cũng được.

Một tốp con nít ủa tới mua vé. Giác Đấu đành phải chào anh ta, nhưng hắn vẫn chưa muốn nhấc chân. Ý nghĩ tên bất lương còn ở trên kia đã giữ hắn lại. Hắn lại lang thang dưới chân Tháp một

hồi, rồi hắn chợt nhìn thấy một công viên với một hồ nước nhỏ. Hắn bước vào. Mặc dù chỉ cách Tháp có mấy bước, công viên không một bóng người, đến nỗi trong một lúc Giác Đấu tự hỏi hay chỗ này cấm vô. Không phải. Bởi vì có vài cái ghế đá đặt dọc theo hàng rào cây kiểng được cắt tỉa kỹ lưỡng.

Hắn thả người xuống cái ghế đá cuối cùng, khuất sau một bụi cây xanh cách hồ nước vài bước.

Tách biệt như vậy với đám đông và ngọn tháp, tuy rất gần, Giác Đấu suy nghĩ. Hắn lầm bầm nguyên rủa tên khốn nạn đã móc hết tiền của hắn, làm hắn suýt bị bắt, và bây giờ còn đe dọa hắn nữa.

Trời! Phải chi mấy đứa bạn ở đây! Kafi nữa!... Trong tất cả mọi cuộc phiêu lưu, bọn nó luôn ở bên cạnh nhau và đã cùng nhau khám phá mọi bí mật. Bởi vì bây giờ hắn một mình, nên mới gặp toàn chuyện xúi quẩy.

Hắn lại lôi mẫu giấy ra đọc chữ "Nếu không..." ngụ ý gì đây ? Tên bất lương dám làm tất cả mọi chuyện sao ? Có phải gã có cả một băng như mấy người bảo vệ nói không ?

- Đúng rồi! - Hấn tự nhủ - Nó có cả băng. Nó không dại gì tới gần mình để nhét miếng giấy. Từ xa nó đã chỉ mình cho thằng đồng bọn làm thay cho nó...

Hấn đang đặt ra mọi giả thuyết thì đột nhiên mắt hấn bắt gặp một vật gì trên hồ nước, không cách bờ là bao. Ai đó đã xé vụn giấy liệng xuống hồ, một vài mảnh còn nổi lềnh bềnh trên mặt nước trong đó có một mẫu sáng loáng, chắc là mẫu giấy ảnh.

Cũng không hiểu rõ tại sao, Giác Đấu bước tới, đưa tay khều. Hấn lượm lên một số mẫu giấy bìa vàng và một mảnh giấy ảnh nhỏ, không có mặt người, chỉ có một bờ vai... Vải áo làm hấn nhớ tới cái áo của mình!

Bằng những ngón tay run rẩy, hấn xem xét những mẫu giấy vụn kia. Trên một mẫu có 2 con số và 2 con chữ. Trên một mẫu khác, cũng có 2 con số, lớn hơn, chắc chắn là 2 con số cuối của một dãy số nào đó: 69!...

- Không nghi ngờ gì nữa! Đây là thẻ căn cước của mình. Mình nhớ số thẻ cuối cùng là 69. Còn con số kia là ngày sinh: 23 tháng 11!

Thằng móc túi đã xuống dây, ngay buổi chiều khốn kiếp đó. Gã đã ngồi trên ghế đá này để coi chiến lợi phẩm. Gã đã nhận ra cái thẻ căn cước nằm lẫn giữa mớ giấy bạc và đã xé vụn nó ra, liệng xuống hồ nước.

Gã có thói quen xuống công viên vắng người này hay không, sau mỗi lần làm ăn? Giác Đấu nhìn đồng hồ: 5 giờ 10. Giờ tham quan Tháp chấm dứt lúc 6 giờ. "Mình phải biết cho rõ ràng mới được", hấn tự nhủ.

Sáu

Bụi cây cũng có ích

Hắn đứng dậy liếc mắt nhìn xung quanh, rào cây ken dày đến nỗi không nhìn được mấy cái ghế đá gần kề.

Rõ ràng chỗ này ít người lui tới. Vạch cành lá ra, hắn thấy có một chỗ trống do một bụi cây chết bị chặt đi. Hắn núp vào trong cái hang trời cho đó, kéo cành lá che lại. Chỉ có điều từ chỗ đó, hắn thấy rất rõ phía sông Xen nhưng không thấy gì ở phía công viên hết. Thôi kệ...

Kiến nhẫn như một con mèo rình chuột, hắn chờ đợi... Thời gian trôi... Đồng hồ hắn chỉ 6 giờ. Không bao lâu, những chuyến thang máy đưa

những dòng người cuối cùng xuống chân Tháp. Tèn móc túi chờ đến lúc đóng cửa mới chịu đi hay sao? Gã có đi qua công viên không?

6 giờ rưỡi! Giác Đấu bắt đầu cảm thấy tay chân tê cứng, hắn vừa tự hỏi phải chăng mình đã mất thời gian vô ích thì có tiếng chân nghiêng trên sỏi, ở phía bên kia bụi cây. Hắn động tai lên nghe, lòng lo ngay ngáy tiếng bước chân sẽ đi xa dần. Thành linh hắn run lên. Tiếng sỏi lào xào đã ngừng. Ai đó đã đến ngồi trên ghế đá hắn vừa ngồi hồi nãy... Ai?

Nhiều phút trôi qua. Không một tiếng động. "Ai đó" vẫn còn ngồi trên ghế, hay hắn đã lầm? Thận trọng, hắn quay người từ từ để nghe cho rõ. Rồi hắn ngừng cử động, bởi lại có tiếng bước chân trên sỏi. Một du khách khác chăng?... Hay là người ngồi trên ghế bỏ đi?

Rồi hắn nghe tiếng hai người nói. Hắn kết luận rằng người thứ nhất vẫn còn ngồi trên ghế và có thêm một người nữa ngồi bên cạnh. Họ nói chuyện với nhau ngay. Vậy là họ quen biết nhau. Giác Đấu nín thở lắng nghe. Nhưng vô ích, bởi họ nói quá nhỏ.

- Là thiệt, - Giác Đẩu tự nhủ. - không biết có phải thành móc túi mình và đồng loã của nó hay không. Nhưng dù sao thì hai người này cũng mờ ám. Du khách thì không việc gì phải hạ thấp giọng như vậy.

Hai người kia vẫn tiếp tục thì thầm. Nhờ hết sức tập trung lắng nghe, cuối cùng Giác Đẩu cũng nghe lỏm bôm vài tiếng: "Bảo vệ... thang máy... tầng 2..." - Vậy là câu chuyện có liên quan tới Tháp Eiffel. Một trong hai người có giọng nói rất kỳ, như thể lưỡi hần bị hụt... Phải, đúng rồi, hần nói dốt.

Rồi bất thành linh, giọng bọn họ to lên. Giác Đẩu có cảm giác họ đang bắt đồng với nhau. Tai hần đã quen, bây giờ hần có thể nghe rõ được từng câu họ nói.

- ... Phải. Tui biết là cần phải bắt cái độ này vì "ổng" đã muốn như vậy. Nhưng tui hơi ớn lạnh. Tụi bảo vệ thế nào cũng nhận lệnh đặc biệt...

- Có thể... Nhưng tụi bảo vệ thì nghĩa địa gì! Đứa nào cũng bận đồ bảo vệ chính ỉnh, cách 10 cây số cũng biết.

- Nhưng ban giám đốc sẽ nhờ chi viện của tụi cốm giả dạng...

- Tụi nó còn bận chop mấy con chuột bự hơn tao với mày.

- Rồi còn cái thằng quý bê rê, nó làm cái giống gì ở đây, không biết?

- Bộ mày nghĩ sao?... mày sợ nó là cốm hả? Còn khuya. Tao đã cảnh cáo cho nó biến rồi, khỏi ngứa mắt.

- Vụ này là một đồng xương khô khó nuốt đó!... Tui không muốn bị tóm ngang hông đâu.

- Vậy mày muốn gì? Vô cái Sở thú đổi gió hả...

- Thôi, cảm ơn cái gió chướng của anh. Tui đâu có muốn giỡn với tụi cốm thủ "giò heo" đâu... Với lại phải thêm tay thêm chân nữa chứ. Tui nghĩ bắt độ này nên có một băng khớ khớ một chút.

- Vậy mày muốn làm cái giống gì, nói đại mẹ đi!...

Im lặng, rồi giọng nói dịu lại:

- Cứ nghe tao, kỹ một chút. Né cái Tháp vài bữa đi, nhưng đừng có quên chuyện đồ đường lối trước đó. Chỉ cần thay cách chơi thôi.

- Vậy anh tính ra làm sao?

- "Ổng" cho tao biết có một chuyện gì đó quan trọng lắm, một buổi tiếp tân quý ma gì đó, theo như tao nhớ.

- Lúc nào?

- Ngày 2 tháng 8... hình như vậy... Một buổi hội họp mấy tay kỹ sư.

- Có vợ họ theo không? Có vòng vàng nhẫn hột? Mình làm luôn chứ?...

- Bình gì cử mậy? Nhưng có chuyện khác nặng ký hơn, ngon ăn hơn nhiều.

- Anh cho là tụi kỹ sư chơi tiệc trên tháp hả?

- Tao không biết... Nhưng phải canh me thiệt kỹ đường dẫn độ này.

Im lặng một lần nữa. Rồi hai tên móc túi lại hạ thấp giọng như thể chúng chợt nhận ra rằng trong khi tranh cãi, chúng đã lỡ lớn tiếng.

Ngồi co ro trong bụi cây, Giắc Đẩu tự hỏi làm cách nào để nhận dạng hai tên này. Hắn khế vệt cành lá ra nhìn, nhưng chỉ thấy lưng chúng. Dù sao hắn cũng thấy một tên vai rộng, tóc vàng, gáy gầy đỏ lựng. Tượng gã hao hao giống thằng cha đeo máy ảnh hắn đã thấy trên tầng.

Tên kia ốm hơn nhiều, đó là thằng nói dốt.

Giác Đấu nghĩ rằng hấn nên chui ra khỏi bụi cây để đi báo cho nhân viên bảo vệ Tháp bắt chúng. Nhưng hấn kịp nghĩ lại. Đâu có chứng cứ nào. Không khéo hấn thành ra kẻ vu khống.

Chưa kịp nghĩ gì hơn thì hai tên đã đứng dậy bỏ đi. Chờ chúng đi xa, hấn vội vã chui ra và chạy men theo hàng rào coi chúng đi đâu. Chạm mắt rồi! Hai tên đã đi khuất.

Hấn vội vã bước về phía Tháp nhưng không còn ai dưới chân Tháp. Và vậy là hấn quyết định chạy tới bốt canh sát, dù lòng hấn vẫn còn bứt rứt vì phải tới chỗ hấn đã bị đối xử như một tên bất lương. Khó khăn lắm, Giác Đấu mới tìm ra được. 5, 6 người canh sát đang nói chuyện trong một gian phòng đầy khói nơi mấy ngày trước hấn bị dẫn tới. Giữa bọn họ, hấn nhận ra người canh sát trẻ đã bắt hấn.

- Cậu nữa hả? - Anh ta nói bằng một giọng cáu kỉnh.

- Tôi muốn gặp ông thanh tra... người... hỏi cung tôi hôm trước.

- Ông không còn ở đây nữa. Cậu muốn gì?

- Khi nào ông về?

- Tôi đã nói ông không còn ở đây nữa. Ông đã chuyển qua quận khác.

- Vậy ai thay ông?

- Cậu hỏi làm gì?

- Tôi cần nói chuyện với ông.

Viên canh sát cầu nhàu mấy tiếng rồi đứng dậy gõ một cánh cửa.

- Có người muốn gặp ông, thưa thanh tra.

Giác Đấu được đẩy vào một phòng làm việc có người đàn ông đang nhú mào, chăm chăm nhìn vào cái mũ bê rê trên đầu hấn. Hiểu được ý nghĩa cái nhìn đó, Giác Đấu cất mũ và như xin lỗi, hấn giải thích vì sao không có tóc.

- Tốt, - viên thanh tra ra dấu cho hấn đội mũ lại. - Có chuyện gì đó?... Tôi đang bận.

Giác Đấu bối rối một lúc rồi vội vã kể cho ông nghe mọi chuyện từ ngày đầu tiên trên Tháp, cho tới câu chuyện hấn nghe được trong công viên.

- Thưa ông thanh tra, bọn nó có hai đứa.

- Hình dáng chúng ra sao?

- Nhìn qua bụi cây cháu không thấy rõ. Một tên bụi con, tóc vàng. Hình như gương mặt hơi đỏ. Tên kia ồm hơn và nói dốt.

- Bọn chúng đi xe hơi không?... Cậu có thấy số xe không?

- Dạ... Cháu không biết.

- Cậu nói là tụi nó hay gặp nhau trong vườn này à?

- Bọn nó nói chuyện với nhau ở đó. Nhưng theo cháu hiểu, mấy ngày tới đây, bọn nó không tới Tháp dâu. Nhưng mùng 2 tháng 8 này họ lại tới Tháp.

- Tại sao cậu nghĩ vậy?

- Có một bữa tiệc hay họp gì đó trên Tháp. Viên thanh tra gật đầu:

- Còn gì nữa không?

- Thưa ông thanh tra, cháu thấy như vậy là nhiều lắm rồi.

Thay vì trả lời, viên thanh tra nhìn đồng hồ.

- Cám ơn cậu. Bọn tôi sẽ làm gì thấy cần.

Giác Đẩu giờ mở lên chào. Hấn lại băng qua gian phòng đầy cảnh sát, bước ra đường.

- "Dĩ nhiên rồi, - hấn tự nhủ. - Bọn móc túi chỉ là chuyện nhỏ. Cảnh sát chỉ lo tới những vụ lớn như bọn gây tội ác, đánh cướp. Ông thanh tra không nói gì nhưng chắc ông nghĩ mình đã xen vào chuyện người khác. Ông dẫu có trải qua những giờ phút như mình ở trên Tháp. Mình đã chạy tới chạy lui như một thằng khùng để báo cho họ biết nhưng họ có coi chuyện đó có kỷ lô nào đâu.

Hấn nhìn đồng hồ. Chắc cô hấn đang lo. Hấn vội chạy về đường Saputô. Đúng vậy. Cô Riet đang sốt ruột vì không biết thằng cháu có gặp chuyện lôi thôi gì không.

- Trời ơi! - Bà kêu lên khi thấy vẻ mặt xuối xị của hấn. - Có chuyện gì nữa, hả cháu?

Hấn kể lại tỉ mỉ mọi chuyện và nỗi thất vọng nào nề của hấn khi cảnh sát thờ ơ.

- Cô Riet ơi, cháu chắc chắn tụi nó chuẩn bị một vở khốn kiếp nào đó. Ôi, phải chi mấy đứa bạn cháu có ở đây...

Hấn ngồi trên ghế, trước mặt bà cô, tay vò đầu cái mũ bê rê, điệu bộ hết sức thảm não. Bà Riet mỉm cười, nói:

- Có gì đâu, nếu mấy đứa bạn cháu chịu tới, đi OK liền. Quen ở chung với bọn nó, bây giờ một mình, cháu buồn là phải. Hiện giờ mấy đứa nhỏ mẫu giáo đang nghỉ hè, đâu có thiếu chỗ.

Giác Đấu bật phóc người lên, ôm chầm lấy cổ bà cô:

- Trời ơi, cảm ơn cô Riet! Cảm ơn cô lắm!

Giác Đấu chạy vô phòng chụp lấy bút, ngoáy liền mấy chữ:

"Mady thân mến,

Nhiều chuyện xảy ra lắm, tớ không có thì giờ giải thích. Mấy cậu tới ngay Pari, càng sớm càng tốt. Cô tớ OK liền khi nghe kể về mấy cậu. Nhớ đem theo Kafi nghe.

Giác Đấu

Tái bút: Đem luôn máy bộ đàm, đừng quên mấy cái còi siêu âm nữa."

Bảy

Sàn một hay sàn hai ?...

Giác Đấu được mừng sớm hơn dự định: mấy đứa bạn tới ngay lúc 11 giờ đêm, sau hôm gửi thư. Kafi xô vô nhà trước hết, làm Giác Đấu suýt té. Ngay sau đó là Iê Xiếc, hấn la lên chói lói là bọn hấn lên đường ngay lập tức khi được thư, lại không mất tiền vì được quá giang một xe vận tải. Khỏi cần nói tụi nó gặp nhau mừng như thế nào! Mady ôm lấy cổ Giác Đấu và hun lên má hấn khi hấn kể tới đoạn bị gô cổ tới bót cảnh sát. Bọn chúng nói chuyện mãi tới gần 1 giờ sáng thì bà cô bắt cả bọn phải đi ngủ. Đầu Bếp hơi thất vọng khi nghe cảnh sát không muốn nhúng

tay, nhưng Hề Xiếc thì sung sướng vì... bọn nó được hành động một mình. Mady ngủ trong phòng "tạm trú" của Giác Đấu, còn 5 đứa kia với Kafi ngủ trong một lớp học mà Giác Đấu đã dọn gọn bàn ghế vô một góc. Cô Riet không cần hẳn giới thiệu cũng nhận ra được từng đứa, theo lời hẳn đã kể, bà đặc biệt khen ngợi con Kafi.

Sáng hôm sau, đúng 9 giờ 30, giờ mở cửa Tháp, Sáu đứa đã có mặt ở cổng Nam. Bêrô, người gác cổng quê Lyon đã có mặt. Giác Đấu giới thiệu bọn bạn và... Kafi. Anh cho biết có bài báo liên quan đến Tháp Eiffel, đưa cho xem.

"Để chống lại khuynh hướng thời trang hiện nay mà ông cho là quá khô khan, nhà may nổi tiếng Anbanh Pô-chi-ê đã có sáng kiến độc đáo là trình diễn thời trang trên tháp Eiffel, mốt 1990, để người xem có cơ hội nhìn lại quá khứ và đánh giá mốt hiện tại. Màn biểu diễn độc đáo này, được tổ chức theo đề nghị của giới may mặc ngoại quốc hiện đang có mặt ở Pari, sẽ tiến hành vào thứ bảy 2 tháng 8."

Giác Đấu hơi cau mày.

- Vậy mà tớ cứ tưởng là một cuộc họp của các kỹ sư.

- Cách hay nhất dễ biết, - Thủ Lãnh tuyên bố, - là lên trên kia... nhưng Giác Đấu, phải ở đây. Không được để bọn nó thấy cậu trên tháp. Kafi cũng vậy. Cậu còn chi tiết nào để nhận diện hai tên bất lương đó hay không ?

- Tớ lập lại: tên mà tớ nghi ngờ, vai rộng, tầm vóc trung bình, tóc vàng, da đỏ ửng... hình như bàn chân gã hơi nhỏ.

- Cậu nói gã mang máy ảnh. Hiệu gì ?

- Tớ không nhớ nổi... Không phải là loại máy thông dụng... Còn tên đồng loa hơi nói dốt. Nó ốm hơn... Có lẽ nhỏ hơn tên kia.

Dù vẫn còn một tí tiền, bọn chúng cũng như Giác Đấu trước đây, thích leo cầu thang hơn thang máy. Giá như không bận tâm vì chuyện của Giác Đấu, bọn chúng còn hân hoan hơn nữa khi đặt chân lên sàn thứ nhất của Tháp.

- Lớn quá! - Mady chỉ buông một câu.

Khách còn chưa đông lắm, bọn chúng nhận ra ngay cái tiệm ăn lộng lẫy. Mady xung phong đi dò hỏi tin tức. Dáng dấp dễ thương của cô thường làm cho người ta có cảm tình. Than ôi! Lần này thì khác. Cô bước vô cửa tiệm chưa được hai phút đã bị một ông mặc đồng phục trắng mời ra.

- Xui quá! - Cô nói với mấy người bạn. - Tôi gặp ngay đúng cái ông quản lý hắc ám. Ông không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, nếu không phải là khách hàng... Kìa, có người bảo vệ.

Cô chạy về phía y và hỏi về buổi trình diễn thời trang.

- Tôi chỉ biết là nó được tổ chức vào ngày thứ bảy, mừng 2 tháng 8... Chừng đó thôi.

Thất vọng, mấy người bạn đi một vòng quanh hành lang. Khi vừa đi qua buồng thang máy, chúng thấy một thiếu niên chừng 16 tuổi đang mang một bó hoa lớn đi về phía tiệm ăn.

- Á, một người giao hàng, - Mady reo lên. - Chờ hắn đi ra tớ sẽ hỏi.

Bọn chúng chờ tới 15 phút, tên kia vẫn không thấy ra, chúng kết luận đó là một nhân viên của tiệm, phụ bếp hay rửa chén gì đó.

- Mất thì giờ quá, - Đầu Bếp nói. - Đi tìm người khác đi!

Nhưng ngay lúc đó, cậu ôm hoa xuất hiện, Mady chặn lại:

- Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút...

Anh chàng đứng ngay lại. Mady mỉm cười:

- Có phải ở đây sắp có một cuộc trình diễn gì đó vào tối thứ bảy tới không?

- Bỏ quan tâm tới chuyện đó à?... Bỏ muốn được mời hả? Tôi thấy bõ lạ đó.

- Tôi chỉ muốn biết buổi trình diễn đó có bị dời lại hay không? Hình như có một buổi tiệc của giới kỹ sư ngày hôm đó.

- Tôi đâu có phải là ông chủ. Tôi chỉ có thể cho bồ biết là buổi trình diễn đó đã được chuẩn bị cả ba tuần nay rồi. Xin lỗi nghe bồ.

Hắn nhảy xổ về phía thang máy. Mady trở về phía đám bạn:

- Chắc bọn móc túi lộn rồi. Buổi trình diễn này đã được ấn định từ lâu... Hoặc là ông Giác Đầu nghe không rõ rồi.

Cả bọn suy nghĩ. Thành linh Hề Xiếc hỏi:

- Hay là có một tiệm ăn tầng trên nữa?

- Có lẽ bọn móc túi nói tầng đó. - Nghệ Sĩ lên tiếng.

- Cứ lên coi thử. - Thủ Lãnh nói.

Bọn chúng lại mua vé và leo lên cầu thang.

- Đúng rồi. Một tiệm ăn nữa. - Hề Xiếc kêu lên. Hắn là người đặt chân lên tầng này đầu tiên.

Nhà hàng này cũng sang trọng không kém nhưng không lộng lẫy bằng cái trước. Bọn chúng phải nhón gót lên nhìn vào phòng ăn vì nó cao hơn mặt sàn nhiều. Nhà hàng còn vắng tanh. Mới 10 giờ rưỡi sáng mà.

- Nhà hàng này cao hơn nhà hàng trước nhưng giá lại thấp hơn. - Đầu Bếp nhận xét.

Dạn dĩ hơn lần trước, Mady bước vào. Cô giật mình bất chợt thấy một nhân viên ngay trước mặt.

- Ô... Tôi muốn hỏi... bữa tiệc... của các kỹ sư ngày 2 tháng 8... - cô lắp bắp.

- Đúng đó, thưa cô.

- Nó được tổ chức tại nhà hàng này à ?

- Đúng, lúc 8 giờ 30 tối, thưa cô. Nhưng cô muốn hỏi chuyện gì ?

- Dạ không, - Mady vẫn còn ấp úng, cô cảm thấy bối rối vì thái độ lịch sự của người này còn hơn thái độ thô lỗ của ông quản lý trước đó.

- Xin lỗi, tôi chỉ muốn biết chừng đó thôi.

Cô vội vàng đi ra và chạy về phía mấy người bạn đang đứng phía đằng xa.

- Tôi không biết tôi bị cái gì nữa... Người nhân viên này lịch sự đến nỗi tôi thấy bối rối quá. Tôi chẳng hỏi được gì nhiều. Nhưng chắc chắn bữa tiệc của nhóm kỹ sư sẽ tổ chức tại đây vào lúc 8 giờ 30 tối.

- Thôi được, - Thủ Lãnh nói, - mình xuống báo cho thằng Giác Đấu biết. Bọn mình đang có tiền nên ngày mai, một tên sẽ trở lại đây cùng với Mady để ăn... lúc đó mình tha hồ hỏi, nếu anh chàng đó vẫn còn... lịch sự như cũ.

- Đồng ý, - Đầu Bếp nói ngay. - Nếu mấy cậu cho phép thì tôi sẽ tháp tùng Mady. Mấy cậu đừng buồn. Hề măm xong là tôi về liền làm cho mấy cậu một món y hệt ở nhà hàng.

Cả bọn đi xuống. Nhưng đi được chừng 100 nấc thang, Hề Xiếc từ nãy giờ đang dăm chìm trong suy nghĩ, bỗng dừng lại:

- Kỳ quá. Tôi tự hỏi tại sao bọn móc túi lại quan tâm tới mấy ông kỹ sư hơn là buổi trình diễn thời trang. Mấy ông kỹ sư lên ăn uống, nói chuyện, việc gì phải đem theo đồ quý giá.

- Đúng vậy, - Thủ Lãnh tán thành. - Nhưng Giác Đấu nghe rõ ràng hai thằng cha đó nói tới

bữa tiệc. Cậu có lý, Hề Xiếc. Cần phải suy nghĩ mới được. Trong buổi trình diễn thời trang, chắc chắn là đông người, những du khách với ví tiền đầy cộm, với các bà các cô diện dây vàng bạc... Máy thàng móc túi tính bỏ nghề hay sao?...

Xuống tới tầng một, bọn chúng vẫn chưa quyết định rời ngọn Tháp mà không biết được thêm điều gì. Chúng đi vòng quanh hành lang nhiều lần, trà trộn vô đám du khách càng lúc càng đông, cố phát hiện ra những người có điều bộ khả nghi. Thành tình chúng lại đụng phải anh chàng ôm hoa ban nãy.

- Vẫn còn dây sao? - Hắn hỏi bằng giọng trêu chọc khi nhận ra Mady. - Bỏ không sợ móc rê ở đây à?

- Ở đây toàn là sắt, rê nào móc nổi, - Mady đáp liền. - Anh không thấy tôi vẫn nhớ chân đi dạo được với mấy người bạn đó sao?...

Anh chàng cà khía liếc mắt về nhóm thiếu niên, cố đánh giá thiệt nhanh, qua cách ăn mặc của cả bọn. Mady bỗng nảy ra một ý.

- Bọn tôi không phải dân ở đây. Bọn tôi mới tới Pari lần đầu... Và bọn tôi rất muốn tham quan một nhà hàng sang trọng... như đây vậy.

Anh chàng kia lắc đầu:

- Không được!... Còn nếu không, bỏ phải tới thiệt sớm, lúc ông chủ chưa ra, hoạ may tui có thể dắt bỏ đi coi một chút.

Rồi, giọng nửa châm chọc, nửa nghi ngờ:

- Nhưng tại sao lại chọn nhà hàng này? Tiệm sang ở Pari đâu có thiếu!...

Mấy người bạn nhìn nhau. Sau một giây do dự, Thủ Lãnh quyết định ngay:

- Nói thiệt với bạn, chính nhà hàng này mới đáng quan tâm. Ở đây sắp xảy ra...

- Cái gì?... Bao giờ?

- Bọn tớ không biết, có lẽ ngày 2 tháng 8. Gần đây, bạn không thấy gì lạ hay sao?

- Bạn... Bạn muốn nói gì?

- Tôi hỏi, bạn không thấy ai tới dò hỏi tin tức về buổi trình diễn hay sao?

- Để hỏi thăm tin tức, người ta hỏi ông chủ, hỏi nhân viên nhà hàng chứ không hỏi tui.

- Máy nhà báo không có ai tới coi trước địa điểm sao?

Anh chàng này có vẻ suy nghĩ:

- À, có một ông phóng viên, cách đây hai hay ba ngày. Lúc đó tui đang chạy máy hút bụi trong phòng. Đó là giờ mới mở cửa Tháp.

- Ông phóng viên đó muốn gì ?

- Chụp ảnh về buổi trình diễn thời trang, biết thêm chi tiết về chương trình hôm đó. Ông ta đi coi khắp mọi nơi. Ông đòi coi luôn buồng tắm và phòng thay quần áo.

- Ông làm ở báo nào vậy ?

- Tui không nhớ. Chắc là một tờ báo nước ngoài.

- Ông ta có nói tiếng Pháp lơ lơ không ?

- Tui không thấy có gì lạ... Tui chỉ để ý tới cái máy ảnh của ông. Tui đang để dành tiền mua máy ảnh.

- Máy của ông coi bộ xịn lắm hả ?

- Không, à... bây giờ thì rõ ràng ông không phải là dân chớp ảnh chuyên nghiệp. Vì ông xài máy Ikônôkô, một loại máy Nhật xoàng xoàng.

- Tượng ông phóng viên đó ngon không ?

- Khá bự... Tóc vàng... hình như vậy.

- Bạn không thấy kỳ khi ông tới chụp hình trước khi trình diễn sao ?

- Ông có nói là sợ ngay hôm trình diễn khó chụp hình được. Hình như người ta sợ bị "cọp dê" mẫu quần áo.

Rồi hán - cái anh chàng nói nhiều đó - sức nhận ra mình đang bị xỏ mũi:

- Nè, nè bồ, bồ muốn gì vậy ? ... Hả ? ... Bồ tính làm Sôlôc Hôm hả ? Nãy giờ tui trả lời quá chừng câu hỏi của bồ rồi. Bây giờ tới phiên tui hỏi đây...

Thủ Lãnh đang chuẩn bị đối phó thì một người từ nhà hàng bước ra, tay cầm khăn:

- Nè, Êmil, đứng làm cái gì đó ? Lẹ lên! Ông chủ đang chờ cậu kia!

Nghe tới ông chủ, anh chàng có tên Êmil vội co giò chạy.

Các bạn nhìn nhau. Nhà báo đó là ai ?

- Thôi, xuống đi. Bọn mình sẽ biết liền thôi.

Không cần lấy hơi, cả bọn ào ào xuống cầu thang như một dòng thác.

- Sao rồi ? - Giác Đấu hỏi đồn.

- Thứ bảy này có hai buổi hội họp trên tháp.
- Mady nói. - Một bữa tiệc của nhóm kỹ sư ở tầng trên (sàn II) và một dạ hội thời trang ở tầng dưới (sàn I). Bọn tớ chưa biết gì về mấy ông kỹ sư, nhưng bọn tớ biết một số chuyện về buổi trình diễn. Có một tay nhà báo nào đó tới dò hỏi rất nhiều tại nhà hàng tầng trên.

- Tưởng y ra sao ?

- Không rõ ràng gì, nhưng y có xài một cái máy ảnh hiệu Ikônôkô.

- Ikônôkô ? - Giác Đấu la lên. - Đúng là cái hiệu đó mà tớ quên mất! Thôi, rõ ràng là thằng móc túi của tớ. Nó đang chuẩn bị một cú gì đây.

Tám

Mady làm hầu bàn

Thứ ba. Còn 4 ngày nữa là ngày hội thời trang độc đáo do ông chủ tiệm may kiêm thiết kế thời trang phụ nữ nổi tiếng Albanh Pôchiê tổ chức. Nếu ông ta muốn gây một xì-căng-dan trong giới may mặc, quả là ông ta đã thành công. Thông báo về buổi trình diễn đã gây nên những phản ứng sôi nổi trong các tờ báo chuyên về thời trang ở Pari, đôi khi gay gắt như bài báo này: "Trình diễn thời trang trên tháp Eiffel ? Đúng là chuyện trời ơi! Tại sao không ở trong ga xe điện ngầm ?"...

Dĩ nhiên mấy người bạn không thêm để ý tới móc túi, đang chuẩn bị một vụ làm ăn lớn. Vụ gì đây? Chắc chắn thứ bảy này có rất đông người trên Tháp... Các ông sẽ mang theo những bóp tiền dày cộm, còn các bà thì khỏi nói, chắc cả một đồng nữ trang quý giá... Nhưng bọn bất lương lại cho thấy chúng không thêm nhăm tới chuyện móc túi mà nhăm tới chuyện gì đó cao hơn!

Mấy người bạn bối rối, nhứt là hôm qua, khi từ nhà hàng ở sân trên trở về, Mady và Đầu Bép cho biết cũng có một người tới hỏi thăm về bữa tiệc của nhóm kỹ sư. Người hầu bàn mà Mady hỏi thăm hôm trước cho biết có một người lạ mặt đã hỏi anh rất kỹ về chi tiết của bữa tiệc. Đó là một người gầy gò, mặt xương xẩu, da ngăm ngăm và, như lời anh nói, có giọng nói như thể "có sợi tóc dính trên lưỡi".

Mấy người bạn nhận định ngay đó là tên đồng loa. Bởi Êmil đã nói là tay phóng viên có giọng nói bình thường. Do đó cũng dễ suy luận thôi. Vậy là hai tên móc túi đều quan tâm tới cả hai buổi hội.

Tối hôm đó, sáu người bạn thảo luận rất lâu về chuyện này. Cô Riet tham gia với buổi dạ

Theo cô thì hai tên này nhăm tới buổi dạ hội thời trang.

- Tại sao vậy cô? - Nghệ Sĩ hỏi.

- Bọn nó không phải chỉ nhăm vào mấy cái

- Bọn tiền với mớ nữ trang thôi đâu! Nhiều mẫu

hóp tiền của một nhà may lớn dáng giá cả một

áo quần của một nhà bán giá lần này đầu chỉ là

giá tài... Hơn nữa, khán giả lần này có hiểu thì

cũng chúng bình thường! Theo như cô hiểu thì

ông Albanh Pôchie lần này trình diễn các mẫu

áo cho các hiệu may danh tiếng mẫu đã hoàn

Không những ông đem tới những mẫu Crôqui

chính mà còn các bản phác thảo - các bức Crôqui

nữa. Một xê ri Crôqui này trị giá một món tiền

khổng lồ... Và lũ bọn kia biết rõ chuyện này.

Ngược lại, bọn chúng làm gì với các kỹ sư ở tầng

trên, trong một bữa tiệc thân mật?...

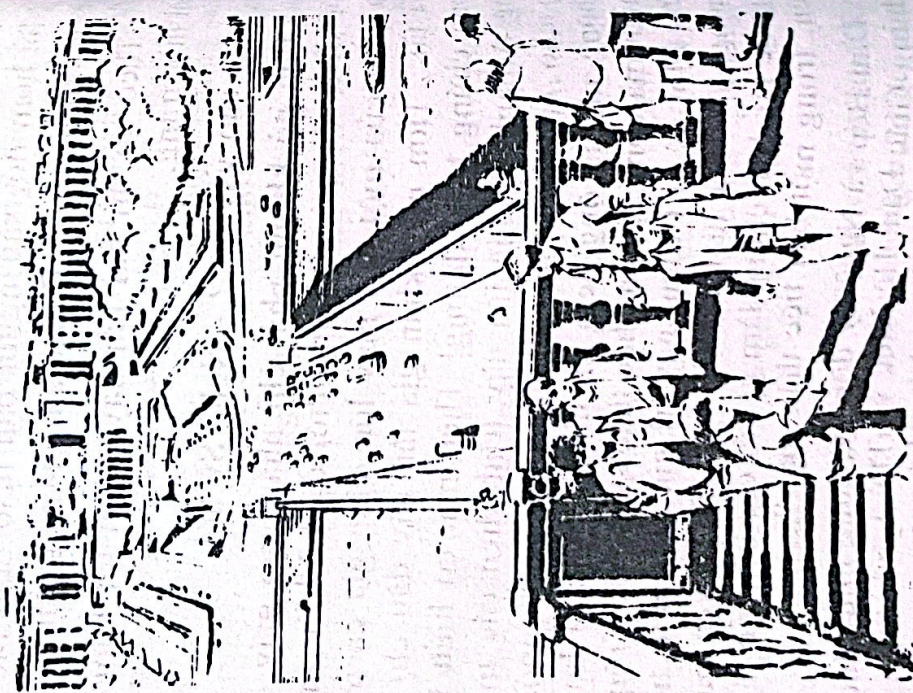
Đầu Bép và Nghệ Sĩ đồng ý, cũng như Mady.

Nhưng Giác Đẩu, Lê Xiéc và Thủ Lãnh thì nghi

ngờ. Nhứt là Giác Đẩu, hẳn chắc chắn nghe rất

rõ câu chuyện của hai tên bọn. Cuối cùng, tất

cả nhứt trí một điểm: không nên bỏ qua một chi

tiết nào, phải dự phòng tất cả mọi trường hợp, tìm kiếm thông tin càng nhiều càng tốt về cả hai buổi họp.

- Về bữa tiệc của nhóm kỹ sư, - Mady nói - cháu chưa biết làm sao có thể thâm nhập vào được. Còn về buổi trình diễn thời trang chắc là dễ hơn nhiều. Sẽ có rất đông người ra vô...

- Đồng ý. - Giác Đẩu nói - Nhưng người ta không cho cậu vô, nếu cậu không có thiệp mời...

- Tổ sẽ tìm đủ mọi cách để xoay sở. Ngày mai tớ sẽ đi một vòng tới khu Thánh Ônôré.

- Tốt, - Giác Đẩu quay sang bà cô. - Còn cháu và Hè Xiếc sẽ cố hỏi thêm chi tiết về bữa tiệc của nhóm kỹ sư. Bọn cháu đã được biết bữa tiệc này do công ty xe hơi Xitroen chiêu đãi. Nếu cần, bọn cháu sẽ gõ cửa đủ mọi nơi.

- Nghệ Sỹ, Đầu Bếp và cháu sẽ quay lại Tháp... Nhưng không có Kafi. - Thủ Lãnh nói. - Phải để dành nó cho ngày N.

Sáng hôm sau, cả bọn dậy sớm:

- Trời đất ơi! Vụ này làm cho bọn mày thiếu ngủ hết! - Cô Riet kêu lên.

Mấy đứa con trai vãi ăn sáng và đi. Mady ở lại giúp cô Riet dọn dẹp một chút rồi cùng giữ bản đồ, dò tìm khu Thánh Ôn-rê danh tiếng.

- Không xa lắm đâu, - cô Riet nói. - Cháu chỉ việc đi bộ qua cầu Alma và đại lộ Môngten... Nhưng cô không chắc vô được. Một hiệu may lớn không giống một cửa hàng dẫu.

- Chà, rồi cháu sẽ biết thôi.

Hai mươi phút sau, cô đã bước vô khu phố Thánh Ôn-rê mà hồi còn ở Lyon, cô được nghe nói tới như một trong những khu thanh lịch như Paris. Cô cảm thấy thất vọng. Con đường không rộng, thậm chí không thẳng nữa. Nó có vẻ cũ kỹ và không có những gian hàng lớn cửa kính trang hoàng long lầy, như cô nghĩ, mà chỉ là những cửa tiệm hẹp và có phần hơi tối.

Cuối cùng, cô tìm ra được cái tên "Alban Pôchie" khác trên một bảng đá như thể nhà một tư nhân. Không có cả một gian cửa kính để bày hàng. Ngược lại, nó có một cánh cửa lớn bằng gỗ sến đánh vec-ni, đồ sộ, và một người mặc đồng phục đứng gác.

Mady đi quá rồi lại quay lui, hỏi:

Mấy may của ông Alban Pôchie có ở trong đây không, thưa ông?

- Thưa cô, có. - Người gác cửa giờ mở trả lời.

- Thưa cô, có. - Cô cần gì?

- Ván phòng... cũng ở luôn đây chứ?

- Dĩ nhiên, thưa cô. Cô cần gì?

- A... à...

- Chắc vì thông báo phải không?

Mady giạt mình, vậy là nhà may này có ra một thông báo! Tuyền nhân viên chăng?

- Dạ phải, - cô đáp liêu. - cháu vô được không?

- Dĩ nhiên là được, thưa cô. Ở cuối hành lang, phòng cuối cùng.

Cảm thấy bối rối hơn là an tâm vì chữ "dĩ nhiên" đầy lịch sự đó, Mady bước vô. Cuối hành lang có một cánh cửa treo tấm bảng đề hai chữ: "Mời vào". Cô đẩy cửa. Bốn phụ nữ trẻ đang ngồi chờ trong một gian phòng có trang trí vài bức mầu.

"Mấy thợ may đi xin việc", Mady nghĩ.

Cô có cảm tưởng như một con chó đi lạc vào một phòng chơi bô-ling, vì bốn người phụ nữ nhìn

87

cô chẳng có gì là thiện cảm. Cô ngồi riêng ra một góc và im lặng chờ. Bốn người kia lại tiếp tục câu chuyện của họ, và Mady hiểu rằng đúng là họ tới đây theo thông báo, làm phụ việc cho buổi dạ hội thời trang 1990 tổ chức trên Tháp. Thình lình cánh cửa mở ra, một cô thư ký liếc nhanh vào phòng.

- Quý vị tới theo thông báo phải không ?
- Phải, - một người đáp vội. - Dạ hội Eiffel.
- Tôi rất tiếc, nhưng đủ người rồi. Xin lỗi đã bắt quý vị chờ.

Nhưng khi Mady bắt chước mấy người kia đứng đây thì cô ta ngăn lại:

- Không. Cô ở lại đi. Chúng tôi còn thiếu mấy cô gái nhỏ.

Rồi cô ta dắt Mady đi theo một hành lang quanh co vào một xưởng may rất lớn, Mady nhìn thấy những người thợ may khuất sau những đóng vải kếp xù trên bàn máy.

- Tôi chọn được cô bé này, - Cô ta nói với mấy nhân viên. Thật đúng lúc. Thời trang 1990, đơn giản. Khó người rất hợp.

Rồi quay qua Mady, cô tiếp:

- Người ta sẽ đo kích thước cho em, chiều nay em tới thử áo được không ?

- Dạ được. Em ở gần đây thôi.

- Tổ. Em đi được rồi.

Cô thư ký bỏ đi. Mady chợt hiểu rằng mình vừa nhận được thiệp mời dự dạ hội Eiffel! May hết biết! Và trong khi một người thợ đo kích thước cô, cô cố hỏi một vài chuyện, nhưng người thợ chỉ trả lời ậm ừ. Thôi kệ. Điều chủ yếu là được dự buổi trình diễn.

Ra khỏi nhà may, Mady co giò chạy về báo cho mấy người bạn biết.

- Sao rồi cháu ? - Cô Riet hỏi.

- ... May quá cô à!... Cháu được nhận vào phụ việc trong buổi trình diễn thời trang, và như vậy cháu có thể quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra.

Cô quay qua lũ bạn:

- Chỉ tiếc là tớ chưa biết rõ rằng hình dáng của hai tên móc túi. Nhưng tớ vẫn hy vọng nhận ra được. Máy cày có tin gì mới không ?

- Bọn tớ lại không may như cậu, - Thủ Lãnh trả lời. - Lúc lợi suốt cả buổi sáng mà không thấy gì hết.

- Còn tớ, - Đầu Bếp hãnh diện lên tiếng. - tớ có một "tuy-dô". Anh Bêrô cho tớ. Bữa tiệc của mấy tay kỹ sư không phải chỉ là một bữa tiệc mà là một buổi họp nhỏ, sau đó là một bữa cơm. Không phải hãng xe hơi Xitơrôn tổ chức như người ta tưởng, mà là Tổng Công ty Điện lực!

Chín

Ngày N.

Ngày 2 tháng 8 đã tới. Mấy người bạn kiểm điểm tình hình lần cuối. Mới hôm trước đây, bọn chúng không nghĩ ngờ gì ý định của hai tên móc túi. Ngày hôm nay, bọn chúng bắt rút hỏi nhau là mấy tên đó sẽ làm gì.

Đúng vậy. Hai tên bất lương không hề xuất hiện lại trên Tháp. Chúng nghi có người theo dõi chăng?... Chúng giả bộ "lặng" để lực lượng bảo vệ mất cảnh giác chăng? Mặt khác, mấy người bạn cũng không dò hỏi thêm được gì. Emil cũng đã thôi làm việc ở nhà hàng từ hôm 31 tháng 7.

Chỉ có một điểm rõ ràng: bữa tiệc do Tổng công ty Điện lực tổ chức, nhưng khách mời lại không phải là kỹ sư điện, mà là những kỹ sư hoá. Điều này cũng thiệt lạ lùng!...

Mady đã thuộc lòng chương trình buổi dạ hội. Có một tủ thức ăn ứ ự. Nước giải khát, bánh ngọt, kem pha rượu sẽ được dọn cho khách ngồi tại những bàn nhỏ, bởi những cô phục vụ mặc trang phục năm 1990... Và Mady là một trong số đó.

Trên bục diễn, nghệ sỹ ghi-ta nổi tiếng Jose Avila sẽ hát những ca khúc Tay Ban Nha. Giữa các bài hát, đích thân Albanh Pôchie sẽ giới thiệu những tác phẩm của mình, nhấn mạnh ý đồ muốn quay về một trang trọng nhưng vẫn thích hợp cho đời sống hiện tại.

Mady phải có mặt tại Tháp từ 8 giờ, sẽ thay trang phục tại đó. Cô phải tập bụng khay cho khách một cách chuyên dáng. Để đạt hiệu quả tối ưu, người ta đã dạy cô một số tiếng Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha để mời khách nữa!... Hoa và đèn được trang hoàng khắp nơi. Một thang máy duy nhất hoạt động, cầu thang bộ đóng.

- May là bạn mình có đủ người để chốt khắp
 - Thù Lánh nói. - Đây là phân công cuối
 - Thủ Lánh Mady, không có vấn đề gì... Giác
 - Về phần Mady, nếu bạn bắt lương nhìn thấy Giác
 - Đầu cũng vậy. Nếu chúng biết ngay hân đến làm
 - Đầu trên Tháp, bạn chúng trong bóng tối dưới đất,
 - Đầu trên Tháp, bạn chúng trong bóng tối dưới đất,
 - Vì vậy hân phải núp trong bóng tối dưới đất,
 - cùng với Kafi. Sau khi gỡ trò, bạn bắt lương chỉ
 - có thể tẩu thoát bằng cái thang máy duy nhất.
 - Nếu bạn mình chộp hụt chúng ở trên kia, thì
 - chỉ còn dịp may duy nhất là đón chúng ở dưới
 - này.

... con út
y. ... nói - Còn bạn tớ ?

- Rất đúng! - Nghệ Sỹ nói. - Cùng với
- Nghệ Sỹ sẽ phụ trách tầng trên cùng với
Đầu Bếp. Chắc không có gì xảy ra đâu. Nhưng
cũng phải đề phòng tất cả. Còn Hề Xiếc và tớ
sẽ ở tầng dưới lần trong đám đông, chờ bọn
chúng ra tay...
- Hề Xiếc nói. - Nhưng bọn

chúng ra tay... - Hề Xiếc nói. - Nhưng bọn
- Nghe được đó, - Hề Xiếc nói. - Hề Xiếc nói. - Nhưng bọn

- Đúng rồi. Lẽ ra phải có thêm một cái để được
sao Giác Đẩu cũng phải giữ một cái trên kia. Hề Xiếc
thông báo về những gì xảy ra thứ hai.
và tớ giữ cái máy thứ hai.

- Tại sao là hai đứa cậu mà không phải là hai đứa tớ, - Đầu Bép phản đối.

- Bởi vì bọn tớ có nhiều điều kiện hơn để theo dõi người lên xuống thang máy. Cậu không nhớ à ? Du khách muốn lên tầng trên hoặc từ tầng dưới xuống, bắt buộc phải thay buồng máy ở tầng dưới. Vì vậy bọn tớ có thể theo dõi tất cả mọi chuyển lên xuống.

- Được, - Nghệ Sỹ nói. - nhưng lẽ như bọn tớ có việc cần báo thì sao ?

- Thì một trong hai đứa cậu phải chịu khó chạy ngay tức khắc xuống tầng dưới để báo cho bọn tớ chứ sao... Nhưng cậu yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì ở tầng trên đâu. Cậu nhớ Mady nói hôm qua không: những người mẫu phải mang nữ trang của tiệm kim hoàn lớn như Pari. Chắc chán bọn bất lương biết chuyện này và nhắm tới đó.

- Vì Mady phải đi sớm nên bọn chúng ngồi vào bàn. Nhưng không một người nào thấy dõi... kể cả cô Riet.

Đồng hồ chỉ 7 giờ rưỡi khi cả băng rời đường Saputô cùng với Kafi. Con chó hiểu đây không

phải là dạo chơi bình thường. Trời âm áp, không gió, khi cả bọn tới chân Tháp trời vẫn còn sáng. Như đã bàn bạc, anh chàng gác cổng Berô người Lyon, đã thu xếp để được trực hôm đó. Bảy giờ anh đang kiểm tra vé ở cửa buồng thang máy duy nhất đang làm việc.

- Tớ trực từ 7 giờ, - anh giải thích. - Sợ trẻ lâu, nên tớ tự lái xe tới đây...

- Đồng người chưa anh ? - Giác Đẩu hát hàm lên phía trên hỏi.

- Vẫn còn ít. Khách mời chưa tới hết. Chỉ có vài người khách mua vé.

- Anh có thấy hai thằng kia không ?

- Tớ không nhận ra được.

- Chắc chắc bọn nó đã lên đó từ lâu rồi, - Giác Đẩu nóng nảy nói.

Giác Đẩu nóng nảy nói:

Người gác cổng Lyon gật đầu. Mấy cậu

- Tháp mở cửa từ hồi sáng tới giờ. Mấy cậu không thể bỏ hết cả ngày mà ngồi chờ hay đi dạo được đâu. Bọn chúng biết liền à. Cái bọn đó có mắt cú vọ khắp mọi chỗ.

- Vậy là tốt. - Thủ Lãnh nói với lũ bạn. - Cứ làm như đã nhút trí nghe. Giác Đẩu à, cậu đừng

gần thang máy! Cậu với Kafi núp trong góc tường hợp cậu cần đi ra nói chuyện kìa. Trường hợp cậu phải giấu máy bộ đàm cho với anh Bêrô thì cậu phải giấu máy bộ đàm cho kìa.

Hán vỗ nhẹ lên đầu con chó:

Hán vỗ nhẹ lên đầu con chó. Phải Hán vỗ nữa, Kafi. Ở cho yên nghe. Phải. Còn mày nữa, Kafi. Ở cho yên nghe. Phải. Còn mày nữa, Kafi. Ở cho yên nghe. Phải. Còn mày nữa, Kafi. Ở cho yên nghe. Phải.

Chỉ tao có một cái gì đó của tụi móc túi đưa cho mày ngủ, thì tụi nó có chạy đường trời cũng không thoát khỏi... miệng mày.

Cả bọn tới ghi sẽ mua vé. Vào thời điểm đặc biệt này thì người bán vé là một cô gái nhỏ mặc một 1990. Vài phút sau cả 5 đứa đặt chân lên sân tầng hai.

- 8 giờ kém 10, - Mady nói. - Tớ đi làm đây.

- Chờ một chút, - Thủ Lãnh quát ngang. - Nếu cậu nhận thấy một hay hai đứa nó trong phòng, cậu phải xoay sở sao để thông báo cho bọn tớ liền. Hề Xiếc và tớ không ở xa đâu. Khi đứa này canh thang máy thì đứa kia sẽ canh nhà hàng...

- Đồng ý.

Cô đi về phía nhà hàng, nơi hai cô gái trẻ trong bộ trang phục thời trước, đang đứng cùng

kính giữ cửa. Mady chìa thẻ cho họ coi rồi bước vô. Một cô thư ký nhà may chỉ một căn phòng nhỏ dùng làm phòng thay áo quần, và một người khác giúp cô thay đổi trang phục. Cô cũng đã bận bộ đồ 1990 này trong ngày thử, nhưng tới nay, với búi tóc bới cao trên gáy và bôi chút phấn son, Mady không nhận ra mình trong gương.

- Đẹp lắm, cô bé, - chị nhân viên nhà may khen ngợi. - Nếu ông Pôchié thấy cô, ông ta sẽ ngăn người ra cho mà coi.

Mady không phải là loại con gái coi chuyện áo quần là quan trọng như trên đời. Lời khen của người thư ký có làm cô vui thiệt đó, nhưng cô còn nhiều chuyện khác để làm. Thừa dịp khách chưa tới đủ, cô đi dạo quanh xem xét. Bộ y phục 1990 cho phép cô đi lại tự nhiên. Trước tiên, cô vào phòng khách lớn được thấp sáng bằng đèn kiểu Voniz cổ. Khoảng 50 cái bàn nhỏ được sắp xếp sao cho đi lại thuận tiện. Cô tìm những cái bàn mà cô phải phục vụ, đánh số từ 40 đến 50, ở cuối phòng. "Mình sẽ làm con thoi đi suốt từ đầu này đến đầu kia để theo dõi khách!..."

sau đó, cô vào phòng thay quần áo. Tại đó cô biết rằng còn một phòng thứ hai sau cánh cửa, dành cho người mẫu. Cô bước vào, và thấy ngay có rất nhiều hộp nữ trang bày trên cái kệ dài.

Ngạc nhiên, cô hỏi người phụ trách trang phục cho người mẫu. Cô gái này dễ dãi mở cho cô xem một vài hộp. Quà là rục rũ!... Đặc biệt, một xâu chuỗi ngọc trai và một chiếc vòng nam kim cương làm Mady loá mắt.

- Mình không sợ mất hay sao chị ?...

Cô phụ trách cười một cách ý nhị:

- Em đừng lo. Đã có biện pháp... Hơn nữa tôi ngồi đây suốt buổi dạ hội.

Mady tiếp tục cuộc trình sát, cô đi vào văn phòng, nhà bếp, phòng rửa mặt. Rồi cô lại ra phòng khách. Mãn vẫn chưa mở.

Cô bèn bước ra ngoài sân và ra dấu cho Thủ Lãnh đang đứng sau một cột sắt.

- Tớ đã đi coi hết cả rồi!... Ở trong đó không có ai khả nghi. Chắc hai tên kia sẽ tới với đám đông khách. Thế nào bọn nó cũng tìm được giấy mời.

- Nữ trang để ở đâu ?
- Trên kệ, trong phòng thay quần áo của người mẫu. Tôi thấy họ có vẻ lơ lỏng quá. À, Giác Đẩu có tin gì không ?...
- Tôi mới liên lạc bộ đàm. Cả hân lẫn anh Bêrô vẫn chưa nhận ra tên bọm nào.
- Hay bọn nó đang ở tầng trên.
- Nếu vậy, Đầu Bếp hoặc Nghệ Sĩ đã xuống báo!...

Mady không thể đứng nói chuyện lâu hơn. Hơn nữa, khách đã bắt đầu đông. Bên ngoài trời đã tối, những ngôi sao lấp lánh sau đám đèn điện.

Cuối cùng, quá 10 giờ, bức màn rộng được kéo ra. Người ca sĩ Tây Ban Nha xuất hiện giữa những tràng vỗ tay giòn giã. Giờ làm việc của Mady bắt đầu. Cùng với 5 người phục vụ khác, cô phải lo việc giải khát cho khách trong thời gian ca nhạc giải trí. Ông Pôchiê đã yêu cầu họ không được đi lại lúc người mẫu trình diễn. Không khí nóng dần trong gian phòng đầy khói thuốc lá. Mady đi đi lại lại, bây giờ cô mới nhận

rõ là cô không thể nhìn rõ mặt đám khách như cô đã tưởng.

Khi người ca sĩ khuất vào hậu trường, nhà thiết kế thời trang danh tiếng. Pôchiê xuất hiện trên sân khấu và tuyên bố buổi trình diễn bắt đầu. Những cô người mẫu duyên dáng xuất hiện trên sân khấu, sau đó bước xuống lối đi giữa các dãy bàn của khách. Đó là lúc Mady tạm nghỉ việc. Cô kín đáo lên ra ngoài.

- Chưa có gì hết, - Cô nói nhỏ với Hè Xiéc đang thay ca Thủ Lãnh, đứng sau cột sắt... - Còn mấy cậu ?

- Chưa có gì. Giác Đẩu dưới kia không báo gì hết... Hơn nữa, khách hầu như vắng rồi.

Cũng kín đáo như khi đi ra, Mady lên vào phòng. Vừa đứng lúc làm việc, vì người ca sĩ đã xuất hiện trên sân khấu!

11 giờ.

"Bọn nó không tới... - Mady nghĩ, - hoặc là bọn nó đang núp đâu đó."

Thình lình, khi cô trở về bàn bày tiệc để lấy đồ giải khát, nơi có ba người hầu bàn nam mặc áo trắng, đang bận tâu tít, cô suýt đánh rơi cái

khay. Giữa tiếng ồn ào của bữa tiệc, cô nghe rõ ràng một người hầu bàn nói với đồng nghiệp của hân:

- Nè, "đl'ua" giùm tớ chai nước cam!...

Mười

Cà vạt cho Kafi

Trong khi người hầu bàn đặt mấy ly sâm panh và nước trái cây lên khay, cô lén quan sát hân. Nhút định đây là một trong hai tên. Cô chưa hề thấy hân. Nhưng cái dáng gầy gò, vai hẹp, mặt xương xẩu, khớp với lời miêu tả của mấy bạn. Hân làm cách nào lọt được vô buổi dạ hội? Tên đồng loã có trong phòng không? Phải báo cho Hề Xiếc và Thủ Lãnh biết. Nhưng điều này không thực hiện được trước màn trình diễn kế tiếp. Vậy là, vẫn duyên dáng đi lại giữa các bàn tiệc, Mady tiếp tục theo dõi tên bọm. Cũng tựa

như những người hầu bàn khác, thỉnh thoảng hẳn cũng vắng mặt để lấy rượu hay bánh cho khách.

- Chắc y chờ cuối buổi dạ hội để giờ trò, khi mọi người ham vui, thiếu cảnh giác, vào giờ khiêu vũ...

Đúng vậy, cuối buổi trình diễn là màn khiêu vũ. Đó là lúc hỗn độn nhất. Xui thay là Mady không được rảnh. Ông Pôchiê đã ra lệnh là tất cả người phục vụ phải tham gia vào buổi khiêu vũ.

- Mặc kệ, - Mady nghĩ. - Mình sẽ đứng riêng ra... Hơn nữa, mình cũng chẳng rảnh chuyện nhảy nhót gì cho lắm.

Tiếng đàn ghi ta vừa dứt, cô đã lên ra khỏi phòng bằng cửa hông. Cô chạy vội đến chỗ Thủ Lãnh núp sau cột sắt.

- Rồi!... Một tên đang ở đó! Tên gây gò nói đó. Nó là một trong ba người hầu bàn, nó lấy tên là Hăng-ri.

- Còn tay kia ?

- Tôi chưa nhận ra. Dù sao nó cũng không ở trong nhóm hầu bàn. Hai người kia rất cao, chân họ cũng lớn.

- Tên Hăng-ri này ăn bận ra sao ?
- Nó mặc áo vét trắng, thắt nơ bướm. Nếu nó ra đây, thế nào mấy cậu cũng nhận ra được, nhưng coi chừng nó ra cửa hông... Báo cho Hề Xiếc và Giác Đấu biết liền nghe!

Vẫn kín đáo như trước, Mady lại lên vào phòng. Tốp người mẫu còn đang trình diễn, ông Pôchiê đang trình bày từng chi tiết mẫu áo. Hai người hầu bàn đang khoanh tay trước ngực lắng nghe một cách chăm chú. Người thứ ba, tên Hăng-ri, đã biến mất!

Lấy cơ sửa lại búi tóc, Mady bước vô phòng thay áo. Tên hầu bàn đang ba hoa với cô phụ trách trang phục, cách kẻ bày đồ nữ trang chỉ vài bước. Mady không kịp giấu vẻ sùng sốt. Tên Hăng-ri cũng có vẻ bối rối. Nhưng ngay lập tức, gã hát hăm về phía Mady một cách vui vẻ:

- Coi, cô bé xinh xắn chưa kìa! Dễ thương quá!... Chắc cổ thích tui lắm nên cổ "đi'én" tìm tui ở "đi'ây".

Y ngụ ý đã nghi ngờ cô hay sao ?

- Búi tóc em bị sút, - Mady cắt ngang bằng cách nói với người lo phục trang. - Chị coi giùm em được không ?

Tên kia miễn cưỡng bỏ đi. Cô phụ trách sửa lại tóc cho Mady, ghim thêm vài cây kẹp tóc.

- Chị quen anh chàng hầu bàn này không ?...
- Mady thử hỏi dò.

- Không. Chắc hẳn buồn tình nên ghé vô đây tán chuyện phiếm.

- Cái giọng ổng ngộ quá há chị. ổng nói "dl'ư giùm tở"... ổng có hỏi chị gì không ?

- Không. Nói chuyện tầm phào thôi...

Mady chưa kịp hỏi thêm thì tiếng ghita đã văng lại, báo hiệu một bài hát mới. Cô lại bước ra phòng khách, bụng chắc mẩm tên kia không tình cờ vô phòng đồ nữ trang. Ai biết hẳn không chờ lúc cô phụ trách sơ ý để nâng một chiếc vòng nạm kim cương ?... Không... Hẳn sẽ chờ vào lúc cuối buổi trình diễn, chôm xong là chuồn ngay.

Làm gì đây ? Báo động à ? Nói chị phục trang phải coi chừng hẳn à ? Nhưng lấy lý do, bằng cớ gì để buộc tội hẳn ?

Không. Cách hay nhất là tóm cổ tên bất lương dưới chân Tháp khi hẳn ra với túi đầy nhóc nữ trang! Nhưng muốn vậy phải nhận dạng hẳn

chính xác. Lữ hán mang thêm kính, đeo râu giả, thì Bêrô và Giác Đấu có nhận mặt được không ?

- Phải nhờ Kafi! - Mady nghĩ. - Nó không đánh hơi sai bao giờ... Nhưng cho nó ngủ cái gì đây ?

Cô cố suy nghĩ về việc này, trong lúc vẫn làm việc bình thường, không để lộ ra một chút gì. Làm sao lấy cho được một vật gì đó có mùi của hẳn ?

- Hẳn không tới Tháp với bộ đồ đang mặc, đó là bộ đồng phục của nhà hàng... Vậy thì cái áo của hẳn đang móc đầu đó trong bếp... Không phải, trong văn phòng...

Bài hát vừa dứt, cô đã lên vô văn phòng. Quả là trong một góc, cô thấy ba cái áo vét đang móc ở đó. Hai cái khá lớn, cái thứ ba nhỏ hơn nhiều.

- Áo của gã!... cùng kích thước với gã và cùng màu với quần gã đang mặc.

Móc choàng qua áo là cái cà-vạt tiếp màu. Cà vạt!... Món đồ ngon lành cho Kafi! Cái cà-vạt vẫn còn dính mùi mấy ngón tay và nhứt là mùi cổ hẳn! Cô quơ cái cà vạt nhét vội vào túi váy.

Cô chuẩn bị bước ra thì có tiếng chân người. Mady đứng nép vào góc phòng, sau cái giá áo, mà không kịp nghĩ rằng nếu bị bắt gặp như vậy còn tệ hơn nữa.

Tiếng ly tách chạm nhau làm cô yên tâm. Chắc một người hầu bàn tới lấy đồ. Nhưng tiếng động lại ngưng, như thể người kia đặt ly xuống bàn. Mady bắt đầu run. Vài phút trôi qua. Thành linh một giọng nói cất lên!... Phải rồi, ai đó đang nói... nhưng rất nhỏ.

- Tên đồng loa, - Mady nghĩ. - Gã núp đâu đây trong phòng này... Trời ơi, gã thấy mình mất rồi!...

Nhưng cô chỉ nghe một giọng nói đó, lâu lâu lại ngừng một lúc. Cô chợt đoán là gã dùng máy bộ đàm. Đúng. Gã đang nói chuyện với tên đồng loa. Tên này đang ở đâu?... trên Tháp hay dưới đất?

Cô nín thở, lắng nghe. Một vài tiếng lọt vào tai cô: "Coi chừng... tầng... con chó... mấy thằng 'dl' ó"...

"Thôi rồi, gã hầu bàn! - cô tự nhủ. - Tụi mình đã bị gã nhận ra mà không hề biết!..."

Đột nhiên có tiếng chân bước rất gấp trên sàn nhà. - Ê, Hăng-ri, - một giọng nói cất lên. - Khách đang chờ sâmpanh ngoài kia!

- Tui... tui ra ngay... - giọng gã trả lời. - Nóng quá. Tui vô "dây" chút cho mát...

Lại có tiếng ly tách chạm nhau, tiếng bước chân, rồi hai người kia đi xa dần. Tim đập thình thịch, Mady bước ra khỏi văn phòng. Cô vừa khép cửa, thì từ phòng khách vẳng ra một tràng pháo tay chào người ca sĩ vừa xuất hiện trên sân khấu.

- Thôi, mặc kệ... Họ có rầy một chút cũng được. Phải báo gấp cho Thủ Lãnh biết!...

Từ văn phòng, cô chạy thẳng ra hành lang. Thủ Lãnh giật mình khi thấy cô đi từ phía đó lại.

- Rồi!... Tên trộm đang chuẩn bị! - Cô thông báo. - Gã cũng có một máy bộ đàm như bọn mình. Gã vừa mới liên lạc với ai đó, nhưng tớ không biết ở đâu.

- Cậu có nghe gã nói gì không?

- Một vài tiếng thôi... nhưng cũng đủ hiểu là gã đã nhận ra mấy cậu... và có lẽ cả tớ nữa!.

Rồi cô lục túi:

- Đây, cà-vạt của gã! Cậu chuyển cho Giác Đẩu để hắn đưa cho Kafi gửi. Nếu tên này xuống Tháp, cậu nói Bêrô và Giác Đẩu tóm gã ngay, chắc gã không để túi trống không đâu...

Mười một

Màn kịch bất ngờ

Mady vừa đi khuất, Thủ Lãnh chui ngay vào một góc tối, lòi ngay máy bộ đàm ra.

- Alô!... Giác Đẩu?... Cậu nghe tớ không? -
Hắn gọi nhỏ.

- Alô! Thủ Lãnh hả?... Tớ nghe đây.

- Có chuyện!... Mady vừa đưa tớ cái cà-vạt của tên hầu bàn, Hề Xiếc đem cho cậu, để Kafi gửi... Nếu tên kia xuống thang máy mà tớ không báo kịp, cậu cứ thả Kafi dùng chân chờ gì hết!...
Rõ chưa? Hết.

Hắn hạ cần ăngten rồi chạy đến Hề Xiếc.

- Đưa cái này ngay cho Giác Đấu... rồi lên đây ngay lập tức.

May làm sao, một buồng thang máy chứa gần 20 người khách vừa ở tầng trên xuống. Hề Xiếc kịp nhảy xổ vào.

Thủ Lãnh trở về chỗ cũ, ngẫm nghĩ về những gì Mady mới kể. Bọn trộm đạo đã phát hiện ra chúng. Tội nó có phát hiện ra Giác Đấu không? Nếu có, chưa chắc tội nó chịu xuống thang máy một cách bình thường.

Một nỗi lo âu trôi dạt trong lòng Thủ Lãnh. Hắn lại về chỗ núp, kéo cần ăng ten ra.

- Alô... Alô, Giác Đấu... khẩn cấp lắm!

- Alô! Thủ Lãnh, tớ nghe đây.

- Hề Xiếc lên chưa?

- Chưa. Hắn đang đợi thang máy.

- Biểu hắn ở lại dưới đó. Tớ mới suy nghĩ lại. Bọn nó nghi ngờ tội mình rồi. Chắc tội nó không xuống thang bằng cổng Đông đầu.

- Vậy chúng xuống bằng gì? Máy cái thang máy kia đâu có làm việc?

- Bọn nó sẽ xuống bằng cầu thang bộ ở cổng Nam.

- Nó đóng cửa rồi mà.

- Bọn nó sẽ leo qua rào chắn... Điều này dễ như, như là ban đêm. Nói Hề Xiếc tới canh cổng đó... Biểu hắn cầm sẵn còi siêu âm. Gặp trường hợp khẩn cấp, kêu Kafi tới liền... Rồi cậu và anh Berô cũng chạy tới liền nghe.

- Đồng ý... Nè, ở tầng trên có gì không?

- Không. Có gì Đầu Bếp và Nghệ Sĩ đã báo... Hết.

Hắn hạ cần ăng-ten, trở về chỗ Mady tìm hắn. Nhưng hắn vẫn cảm thấy lo lắng không yên. Đứng ở đây trên hành lang, hắn không tài nào theo dõi 3, 4 cửa ra vô nhà hàng lẫn cầu thang máy. Nếu gã hầu bàn đi ra bằng một cửa nào đó, chưa chắc hắn đã thấy nổi. Vậy là hắn đi rảo tới rảo lui trên hành lang, tai nghe văng vẳng một điệu van vọng tới. Buổi khiêu vũ đã bắt đầu... và Mady chắc không rảnh báo tin cho hắn.

Thình lình hắn giật mình. Một bàn tay đặt trên vai hắn. Hắn quay lại, nghĩ rằng một người bảo vệ sẽ cau có hỏi hắn làm gì lang thang trên hành lang này giờ.

Không phải. Đó là Đầu Bếp, mặt mày lơ láo:

- Có chuyện rồi Thủ Lãnh! Một vụ trộm ở tầng trên!

- Vụ trộm ?

- Một cái cặp đầy tài liệu của một kỹ sư bị trộm.

- Chắc không ?... Bị trộm hả ?

- Không rõ... Nhưng người ta không tìm thấy nó. Viên kỹ sư nhận thấy cái cặp bị mất, khi ông tính đưa một mớ giấy tờ gì đó cho ông giám đốc Tổng công ty Điện Lực...

- Trước đó thì cái cặp ở đâu ?

- Tôi không biết. Mọi người đang loạn xà ngầu lên, trên kia. Một ông bảo vệ còn xét giấy tờ của tôi và thằng Nghệ Sỹ nữa. Cậu vẫn chưa có tin gì về hai tên kia hả ?

- Có chứ. Một tên, cái thằng nhỏ hơn, đã lọt vào làm hầu bàn trong buổi dạ hội thời trang. Mady vừa nghe gã liên lạc bằng máy bộ đàm với một tên khác. Chắc là...

Hắn nói chưa hết câu, Mady đã chạy lại, vẻ hoảng hốt:

- Coi, Thủ Lãnh, cậu đi đâu vậy ? Tôi tìm cậu tới hai lần. Thằng cha hầu bàn đã biến mất.

- Hồi nào ?

- Chẳng 15 phút. Tôi đã hỏi hai người kia. Gã rên khò ở vì ngộp. Không thấy gã, tôi đã chạy vô văn phòng. Cái áo vét gã vẫn còn treo ở đó. Vậy là gã mặc áo vét trắng... Đáng lẽ cậu phải thấy gã chứ ?

- Tôi đâu thể phân thân! Để tôi gọi thằng Giác Đẩu...

Không cần núp, hấn lòi máy bộ đàm:

- Alô! Alô, Giác Đẩu.

- Alô! Thủ Lãnh.

- Tên hầu bàn ở tầng dưới đã biến mất. Nó có xuống đó không ?

- Chắc chắn là không.

- Có lẽ gã thoát bằng cầu thang bộ.

- Nếu vậy thì Hề Xiéc đã thấy mà gọi Kafi!

- Cám ơn cậu. Hết.

Ba đứa nhìn nhau. Đầu Bếp chợt nghĩ ra:

- Có lẽ chính gã lẩn vào đám hầu bàn trên kia và làm cú đó.

- Cú nào ? - Mady hỏi.

- Cái cặp đầy tài liệu một kỹ sư bị chôm.

Việc trở nên rối beng.

- Đừng đứng chùm nhum một chỗ như vậy, Thủ Lãnh nói. - Mady, cậu vô lại trong kia đi... coi thử nữ trang có bị mất không?... Đầu Bếp với tớ leo lên tầng trên gặp Nghệ Sỹ.

Khi hai đứa đặt chân lên tầng trên, cách mặt đất 115 mét, thì hành lang này náo động. Một đám đông người đang tụ tập trước cửa nhà hàng. Đứng nhón gót, Thủ Lãnh bỗng thấy tim đập thình thình. Gã hầu bàn! Đúng! Chính gã, bị kẹp giữa hai người bảo vệ đang đồn hỏi gã tới tấp.

- Họ mới tóm được gã, - Nghệ Sỹ từ trong xô chạy ra. - Chắc chắn gã ăn trộm cái cặp, nhưng gã không chịu nhận.

- Còn cái cặp... có tìm ra không?

- Không, dù đã lục soát khắp mọi nơi!

Cả ba đứa chen vào đám đông để nghe cho rõ. Bị kẹp cứng giữa hai bảo vệ, một người cao lớn khá diêm tĩnh, còn người kia to ngang, dữ dằn, râu mép rất rậm, gã hầu bàn vùng vẫy như một con quỷ bị chặt đuôi. Gã giải thích tầng dưới nóng và ngột thở vì quá đông người nên lên đây một chút.

- Bớ lão! - Người bảo vệ râu rậm quát. - Mày đâu cần lên tận trên này để hít thở. Bộ tầng dưới không đủ khí trời cho mày thở à? ... Hơn nữa, tao thấy mày ra khỏi nhà hàng, tay cầm cái cặp da! Nhưng lúc đó tao lại không nghĩ, tưởng một người khách nào đó nhờ. Bây giờ thì mọi chuyện rõ ràng.

- Một cái cặp da? - Gã hầu bàn trở mặt. - Tôi ăn trộm cái cặp da để làm gì?

- Dù sao thì người ta cũng tìm thấy một cái máy bộ đàm trong người anh, - người bảo vệ kia nói. - Không ai đem máy bộ đàm đi làm hầu bàn.

- Hôm qua, tui dùng máy "đề" nói chuyện với thằng em ở rừng Bulôn... Rồi tôi "đề" quên trong túi...

- Đẹp! - Người bảo vệ thấp hơn cất ngang. Bộ râu ông ta run lên vì giận.

Rồi quay qua người đồng nghiệp:

- Không cần hỏi nữa, vô ích. Nó chối bai bải thôi... Giao cho cảnh sát là xong.

Thủ Lãnh bẽn lẽn muốn nói những điều hẩn hiết. Nhưng kẹt nỗi hẩn cũng có một máy bộ đàm trong người. Người ta sẽ bắt hẩn giải thích.

Chuyện đã xảy ra với Giác Đấu là cả một bài học. Hắn đành ngậm miệng, nhưng vẫn thấy bút rút. Hắn có một cảm giác rất khó chịu. Tại sao một tên ăn trộm dày dạn như vậy lại dễ bị tóm dễ dàng vậy? ... Còn tên đồng loã của gã nữa, hắn đang làm gì?

- Thôi mình xuống hội ý với anh Bêrô. - Đầu Bếp đề nghị.

Ba đứa lại leo thang máy xuống tầng dưới. Ở đó chúng thay buồng thang để xuống mặt đất.

- Có chuyện gì vậy? - Giác Đấu hỏi liền khi thấy ba đứa bạn bước ra.

Bọn chúng kể cho hắn nghe những gì xảy ra ở tầng trên.

- Một cái cặp da à? - Giác Đấu ngạc nhiên.

- Tổ cứ nghĩ là bọn nó nhăm đồ nữ trang... Rồi người ta làm gì gã hầu bàn?

- Hai người bảo vệ sắp dẫn hắn xuống đây giao cho cảnh sát. Bọn tớ muốn hỏi anh Bêrô coi có nên nói với họ những điều mình biết không?

- Chờ cảnh sát tới đã, rồi tính. - Bêrô trả lời. Thình lình cabin thang máy hạ xuống.

- Cứ ở đây Kafi, - Thủ Lãnh vỗ nhẹ vào đầu con chó. - mày khoan ló mặt đã. Còn một tên nữa...

Gã hầu bàn điệu bộ thiếu não bị kèm giữa hai người bảo vệ, đặt chân xuống đất.

- Hai ông coi chừng nó, - người bảo vệ có râu mép nói với đồng nghiệp và Bêrô. - Để tôi đi gọi cảnh sát.

Ông ta bước vào buồng ghi-sê. Đứng đằng xa, mấy người bạn thấy ông ta quay số điện thoại, cầm lấy ống nghe, một lát sau đặt mạnh nó xuống một cách giận dữ.

- Mẹ kiếp! - ông nói khi quay lại. - Không một cảnh sát nào trực!... Viên thanh tra yêu cầu bọn mình dẫn nó tới bót, hoặc tạm giữ đây một hai giờ...

- Không! Ở lại đây suốt đêm sao được! - Người bảo vệ cao lớn nói. - Tôi biết đường, bọn mình dắt nó đi.

- Không! - Gã hầu bàn la inh ỏi. - Tui có làm gì đâu? Thả tui ra!

Gã vùng vẫy rất dữ nhưng vì sức yếu, lại bị kèm chặt bởi hai người đàn ông lực lưỡng, gã đành để bị kéo đi.

- Mình làm gì đây, anh Bêrô ? - Thủ Lãnh hỏi. - Đi theo không ?...

Người gác cổng ngập ngừng.

- Tổ sợ cảnh sát hỏi mấy cậu làm gì trên tháp giờ này... Không khéo chờ họ hỏi xong thì mấy cậu đã ở sót suốt đêm. Thôi để mai tớ dắt mấy cậu tới đó.

Cả bốn người đứng nhìn ba cái bóng đi xa dần, chợt Thủ Lãnh kêu lên:

- Coi kìa, hình như họ đánh nhau!

Cảnh tượng diễn ra nhanh đến nỗi không ai hiểu được. Thoạt đầu mấy bạn tưởng gã hầu bàn vùng vẫy để thoát... nhưng thình lình bọn chúng nhận ra hai bóng người chạy cuống cuồng tới một chiếc xe hơi và leo lên, phóng đi mất trong tiếng máy nổ ầm ỉ.

- Lẹ lên! - Thủ Lãnh kêu to. - Chạy tới đó!

Ba người bạn cùng Kafi phóng đi. Hề Xiéc cũng từ cổng Nam chạy theo.

Cách Tháp chừng 300 mét, một người nằm co quắp trên bờ cỏ. Đó là người bảo vệ cao lớn, chắc ông bị đánh một cú rất mạnh. Cái mũ rơi cách đó chừng 10 thước.

- A! Hai thằng khốn nạn!... Khốn nạn! Bọn chúng nện mình một cú ra trò! Không ngờ...

Mấy bạn đỡ ông dậy. Ông xoa cảm như thể đang đau răng dữ dội.

- Chuyện gì vậy hả ông ? - Thủ Lãnh hỏi.

- Bọn chó chết! Tụi nó là đồng đảng mà tôi không biết...

- Ông nói là... ông kia...

- Nó là bảo vệ dòm.

- Sao ? Bã bảo vệ mấy ông không biết nhau sao ?

- Tôi mới gặp nó tối nay. Nó nói là nó thay chân Misô, anh bạn bảo vệ của tôi đang nghỉ hè... Hừm, thằng chó chết lừa đảo!... Té ra mình tiếp tay cho bọn nó thoát.

Nhưng ông bỗng nhìn bọn trẻ ngạc nhiên:

- Nhưng thoát khỏi cái gì mới được chứ ? Trên người thằng hầu bàn này có gì đâu, ngoài cái

máy bộ đàm?... Mà chính là thằng bảo vệ dòm buộc tội nó ăn trộm cặp, chớ có ai thấy gì đâu!...

Mấy người bạn nhìn nhau. Trong một lúc, bọn chúng tự hỏi phải chăng bầu trời Paris đã làm bọn chúng mất trí? Nhưng thỉnh linh một ý nghĩ xẹt qua đầu Thủ Lãnh.

- Phải! Tôi hiểu rồi. Theo lời Mady, bọn nó biết là mình có con chó canh chừng dưới chân thang máy. Vậy là tên bảo vệ dòm nghĩ ra một độc kế: tóm cổ tên đồng loã, giả bộ lời gã tới cảnh sát, để không ai có lý do can thiệp nữa... Tất nhiên, tên bảo vệ dòm này là tên móc túi Giác Đấu. Cứ coi cái tướng y! Đúng như Giác Đấu tả!... Không hiểu sao mấy cậu không nhận ra.

- Ai mà nghĩ ra được y với bộ râu mép dữ tợn kia?

- Phải rồi, - Thủ Lãnh thừa nhận. - Bọn mình bị lừa cả đám. Hồi nãy tên bợm già đó làm bộ kêu điện thoại, để có cơ kéo đồng bọn đi rồi lấy xe vù mất.

- Đồ lừa đảo! - Giác Đấu giận điên lên. - Đồ ăn cướp! - Hấn giật cái mũ bêrê ra khỏi đầu liệng

xuống đất rồi giậm chân lên, dưới cái nhìn sừng sốt của người bảo vệ, không hiểu có chuyện gì giữa thằng nhỏ đầu trọc với hai thằng bắt lương vừa tòng ông ta cú nốc ao bất ngờ đó.

Mọi người trở lại Tháp. Nghe kể người đồng nghiệp của mình bị hai thằng bắt lương nên một trận, Bêrô giận sôi lên không khác gì Giác Đấu:

- Đồ chó má!... Lẽ ra tôi phải ngựa rồi. Tôi chưa hề thấy thằng này!... Nhưng nó lại đi với cậu, Xecvy! Tôi cứ tưởng cậu biết nó rồi. Mẹ kiếp! Tôi kêu cảnh sát đây.

Anh bước vào buồng, 10 phút sau trở ra, tuyên bố là không có ai gọi cảnh sát hồi nãy, và viên thanh tra sắp tới.

Trong khi chờ đợi, mọi người cố giải thích vụ trộm chiếc cặp da. Nó có đựng cái gì quan trọng không? ... Hai tên kia làm gì với nó rồi? Rồi rằng không đứa nào đem cái cặp theo cả. Không thể nào giấu cái cặp lớn như vậy dưới áo quần cả.

- Theo tôi, - Nghệ Sỹ lên tiếng. - cái cặp da không mất đâu. Nó chỉ bị lạc đâu đó thôi. Hai thằng bợm đó lợi dụng ngay cơ này để chuồn...

Bọn móc túi lấy hồ sơ của kỹ sư làm gì? Bọn nó nhắm tới mớ vòng vàng, nhưng tên hầu bàn bị Mady canh chừng dữ quá nên không ra tay gì được.

- Xin lỗi cậu. - Thủ Lãnh ngắt ngang. - Ai nói cậu là gã không ra tay gì được?

- Tôi có lục soát tên hầu bàn, - ông bảo vệ bị lừa nói. - Ngoài cái máy bộ đàm, nó không có gì trong túi!

- Nhưng ông chưa lục soát tên bảo vệ dùm. Có lẽ tên kia đã chuyển hàng cho y. Một xâu chuỗi ngọc trai, một vòng nam kim cương... Đâu có choán nhiều chỗ trong túi!

- Rất đúng! - Bêrô tán thành. - Trong khi chờ cảnh sát tới, mình lên tầng coi có mất gì không?

Thủ Lãnh không đợi nói hai lần. Giao Kafi cho Giác Đấu, hấn bước vào buồng thang máy. Nhưng thỉnh linh, Mady từ đó bước ra trong bộ trang phục 1990.

- Cậu làm gì ở đây, Thủ Lãnh? Tôi tìm cậu hoài ở trên kia.

- Bọn tớ chờ cảnh sát. Tên hầu bàn và đồng lõa của gã vừa mới tẩu thoát. Chắc bọn nó đã ăn trộm nữ trang!...

- Không. Nữ trang còn nguyên. Hơn nữa, đó là đồ giả. Tiệm kim hoàn Vankim đâu có mạo hiểm... Cô phụ trách mới cho tớ biết lúc bọn tớ ra về.

Mười hai

Báo động trên tháp

Thủ Lãnh nằm mơ thấy mình bị người ta lục soát lấy mất cái máy bộ đàm. Hắn thức giấc ngồi nhòm dậy, và trong ánh sáng tràn ngập gian phòng học, hắn mới nhận ra là Kafi đang kéo tay áo hắn. Ngạc nhiên vì trời quá sáng, hắn liếc nhìn đồng hồ. Trời ơi! 11 giờ rưỡi.

Thủ Lãnh đứng bật dậy, nhảy ra khỏi chỗ nằm và tới lay mấy đứa bạn.

- Dậy hết coi!... Biết mấy giờ rồi không?

Lần lượt đứa này sang đứa khác, bọn trẻ thức dậy. Đứa nào cũng cảm thấy uể oải, đôi mắt sưng

hóp. Tối qua, 4 giờ cả bọn mới về ngủ. Giác Đấu lâu bâu:

- Đáng lẽ cậu để bọn tớ ngủ thêm một chút, để quên cái Tháp Eiffel xui xẻo đó cho rồi. Đây là lần đầu tiên mà cả băng mình bị lọt bẫy. Ngay từ ngày đầu tiên, tớ đã hiểu Pari và cái Tháp Eiffel này sẽ đem lại xui xẻo!... Phải chi hồi đó cảnh sát chịu nghe lời tớ thì mấy thằng bọm dàu có dễ thoát như vậy...

Chưa bao giờ Thủ Lãnh và mấy đứa bạn thấy Giác Đấu trong tình trạng này. Hắn đi lui đi tới trong phòng học, hai nắm tay siết chặt, thỉnh thoảng lại nện lên đầu mình như nện lên một trái bóng rổ.

- Bị chơi một cú tối tăm mày mặt! Lẽ ra tớ đừng kêu mấy cậu tới Pari. Không khí ở đây có hại cho bọn mình.

Cuối cùng Thủ Lãnh và Hề Xiếc cũng xoa dịu được hắn. Và hắn chịu ngồi xuống giường để nghỉ.

- Tớ cũng đồng ý là bọn mình không may. - Thủ Lãnh nói. - Nhưng chưa hoàn toàn thua cuộc! Cái cặp da vẫn chưa tìm ra được, nhưng chắc

chấn nó chưa bị liệng ra khỏi Tháp. Một cái cặp da đầy tài liệu đâu có phải là một cái bóp rồng!...

- Đúng vậy, - Giác Đấu nói. - Nó vẫn còn trên Tháp, và đó là bằng cứ nó không dính dáng gì tới hai tên móc túi này. Tớ làm... và cảnh sát cũng làm. Phải chỉ mình biết được nó có chứa gì quý giá hay không. Không. Chắc chỉ là một mớ giấy tờ chuyên môn thôi...

Hắn ngừng lại. Cánh cửa lớp mở ra, Mady xuất hiện, tay cầm tờ báo. Cô mỉm cười chào bọn hắn.

- Tớ cứ tưởng mấy cậu còn ngủ. Tớ có mua tờ báo chủ nhật đây nè. Đọc đi.

Cô giở tờ báo qua trang 2 và đưa tay chỉ một bài báo:

"VỤ MẤT CẶP KỲ DỊ TRÊN THÁP EIFFEL"

Hôm qua, nhân buổi họp có chiêu đãi của một nhóm kỹ sư hoá trong nhà hàng ở tầng trên Tháp Eiffel, một cái cặp chứa tài liệu quan trọng đã biến mất. Cuộc điều tra được tiến hành rất kỹ nhưng không có kết quả. Người ta bắt được hai kẻ tình nghi, nhưng bọn chúng đã tẩu thoát. Cảnh sát cho rằng 2 tên này nhắm tới những bản vẽ

khảo sát quần trong buổi dạ hội thời trang do nhà may nổi tiếng Albanh Pôchiê tổ chức. Người ta hỏi cái cặp da có thật sự bị đánh cắp hay không? Tổng công ty Điện Lực đã thông báo với ban biên tập chúng tôi là sẽ thưởng một món tiền rất lớn cho bất cứ ai tìm được, hoặc giúp tìm được, cái cặp da đen có in hai chữ: A.R mạ vàng, có khoá dúp".

Đọc xong, Thủ Lãnh ngẩng đầu lên, cau mày:

- Tớ vẫn tin chắc cái cặp này chứa tài liệu quan trọng... Nếu cảnh sát nghĩ rằng nó không bị ăn trộm thì họ đã làm.

- Tớ không nghĩ là cảnh sát làm đâu. Họ giả bộ vậy để dễ theo dõi. Tớ chỉ ngạc nhiên tại sao không phải là ông kỹ sư mà lại là Tổng công ty Điện Lực đứng ra yêu cầu. Điều đó có ý nghĩa gì?

- Không cần tìm hiểu vô ích, - Hề Xiếc ngắt lời. - Bọn mình chỉ cần chú ý đến điểm này: Đó là những tài liệu quý bị mất!... Nè, Đầu Bếp với Nghề Sỹ, trong gần 50 kỹ sư dự tiệc chỉ có khoảng mười mấy người mang cặp phải không?

Mà cái cặp quan trọng nhất bị mất, điều đó đâu phải chuyện ngẫu nhiên!

- Tớ muốn đi xa hơn, - Thủ Lãnh nói. - Càng lúc tớ càng tin chắc rằng chính hai tên đó là thủ phạm. Một tên đóng vai bảo vệ để dễ bề theo dõi. Đầu Bếp và Nghệ Sĩ, cứ nhớ lại những gì mấy cậu đã kể coi!... Trước khi đi vào nhà hàng, một số kỹ sư đã dừng lại chuyện trò với nhau ngoài hành lang. Tên bọn có thể nghe được lời họ nói với nhau, phát hiện ra cái cặp và giờ trò.

Giác Đấu bị thuyết phục bởi vẻ tự tin của Thủ Lãnh:

- Vậy là cậu cho rằng...

- Tớ cho rằng cái cặp da còn ở trên Tháp. Nó được giấu đâu đó rất kỹ, và hai tên móc túi sẽ tới lấy... Nếu như không phải là chúng đã tới lấy rồi! Lẽ ra, bọn mình sáng nay khoan về đã. Bọn mình bị mất tinh thần quá... Bây giờ chỉ mong sao cái cặp vẫn còn ở trên tháp, Kafi có thể giúp bọn mình tìm ra nó...

- Bằng cách nào ?

- Bằng cái cà vạt.

- Á, phải rồi! - Mady reo lên. - Đi ăn đi rồi bọn mình trở lại đó.

Cả bọn kéo nhau vào nhà bếp và lôi hết đồ trong tủ lạnh ra.

Khoảng hai giờ chiều bọn chúng kéo nhau tới Tháp, có Kafi đi theo. Berô đã ngồi vào chỗ làm việc ở cổng Nam. Anh cũng có vẻ mất ngủ.

- Tớ cũng có đọc bài báo đó, - Anh nói. - Sáng nay cảnh sát lại tới lục soát cả hai tầng Tháp. Họ còn leo lên cả tầng cuối, hỏi cả nhân viên trực màn hình... nhưng họ không tìm thấy gì kể cả khu vực xung quanh Tháp, kể cả công viên, nơi bọn trộm có thể liệng cái cặp xuống.

- Tức là cảnh sát vẫn đang còn ở trên Tháp, phải không ? Anh có cho là hai tên trộm đó dám leo lên Tháp để lấy cặp đi không ?

Người gác cổng ngẫm nghĩ:

- Bọn bắt lương đó táo tợn lắm. Nhưng chưa chắc bọn nó dám trở lại Tháp ngay bây giờ khi biết có cảnh sát mặc thường phục trà trộn trong đám đông...

- Vậy chúng ta leo lên đó liền. - Hề Xiếc nóng nảy nói. - Anh cho Kafi lên nghe.

- Cũng được, nhưng phải cẩn thận. Đừng để ai chú ý đến nó lắm.

Bọn chúng mua vé, rồi một lần nữa, leo lên cầu thang sắt. Dù trời âm u, nhưng sàn dưới vẫn đông người: hôm nay là chủ nhật.

Rất kín đáo, Thủ Lãnh dắt con chó đi, sau khi cho nó ngủ cái cà vạt. Con vật thông minh, tìm ra ngay dấu vết của tên hầu bàn và như Thủ Lãnh chờ đợi, nó kéo Thủ Lãnh về phía nhà hàng. Tất nhiên là không vào được. Nhưng mấy người bạn cũng biết cảnh sát đã lục soát ở đây rất kỹ rồi.

- Đừng chần chờ ở đây nữa. Lên sàn trên đi.
- Hề Xiéc nói.

Tại tầng trên (sàn II), Kafi cũng tìm ra dấu vết ngay lập tức. Nó kéo Thủ Lãnh về phía nhà hàng và ngủi ngủi hai cánh cửa. Đoạn nó lang thang một hồi trên hành lang rồi dừng lại cách cầu thang sắt vài thước. Chỗ này du khách bị cấm bước vào, vì cái cầu thang hẹp uốn vòng đi lên tầng sàn III chỉ để dành cho nhân viên Tháp. Rồi nó ngược mắt nhìn Thủ Lãnh như muốn nói: "Thủ Lãnh à, tớ muốn đi nữa đó. Nhưng mất dấu rồi."

Điều này có nghĩa là gì? Mấy người bạn hội ý nhau.

- Tớ hiểu rồi, - Hề Xiéc nói. - Kafi tìm được dấu vết của tên hầu bàn nhưng nó chưa biết được dấu của tên bảo vệ dòm. Có lẽ chính thằng cha này đã đi giấu cái cặp. Tụi mình mất thì giờ vô ích!

Thất vọng, bọn chúng lại đi xuống đất. Thủ Lãnh tin chắc rằng cái cặp vẫn còn ở trong Tháp và bọn bắt lương sẽ tới lấy, không lâu đâu... Nhưng chắc là bọn chúng sẽ rất kín đáo, có lẽ vào ban đêm.

- Tối nay bọn em trở lại... Nếu cần bọn em sẽ ở lại đây cả đêm, - Thủ Lãnh nói với người gác cổng. - Nhưng bọn em cần chìa khoá mở cửa cầu thang bộ. Anh có thể cho mượn được không?

- Chìa khoá à? Tớ không có quyền. Theo nguyên tắc, mỗi tối tớ phải nộp chìa khoá lại văn phòng.

- Anh không thể cho tụi em được ngoại lệ một lần sao?

- À... chuyện này gay đó...

Nhưng Thủ Lãnh cứ nài, nói chắc chắn hai tên trộm chờ lúc vắng người để tới thu hồi chiến lợi phẩm.

- Không... - Bêrô bối rối nói. - Tôi không thể cho mấy cậu mượn chìa khoá được... Nếu có chuyện gì thì tôi tự thấy mình có trách nhiệm.

Anh ta suy nghĩ rất lung. Hình như anh áy náy vì phải từ chối những người bạn trẻ đồng hương nghĩa hiệp này.

- Thôi được... Có một cách này... Nói cho cùng, tôi cũng rất sung sướng nếu tóm cổ được hai thằng bộm đã qua mặt tôi dễ như gạt con nít... Tôi không cho mấy cậu mượn chìa khoá, nhưng tôi có thể trở lại ngủ đây tối nay. Vợ con tôi đang nghỉ hè ở Ôvec.

- A, cảm ơn anh Bêrô, - Mady kêu lên, ôm lấy cổ anh chàng gác cổng.

Bêrô mỉm cười sung sướng. Anh nói thêm:

- Tôi không dám tin là mình sẽ thành công. Nhưng kệ, cứ thử. Bây giờ mấy cậu về đi. Mười một giờ tối nay hãy tới. Nhớ kiểm chỗ đứng cho kín ở gần cổng.

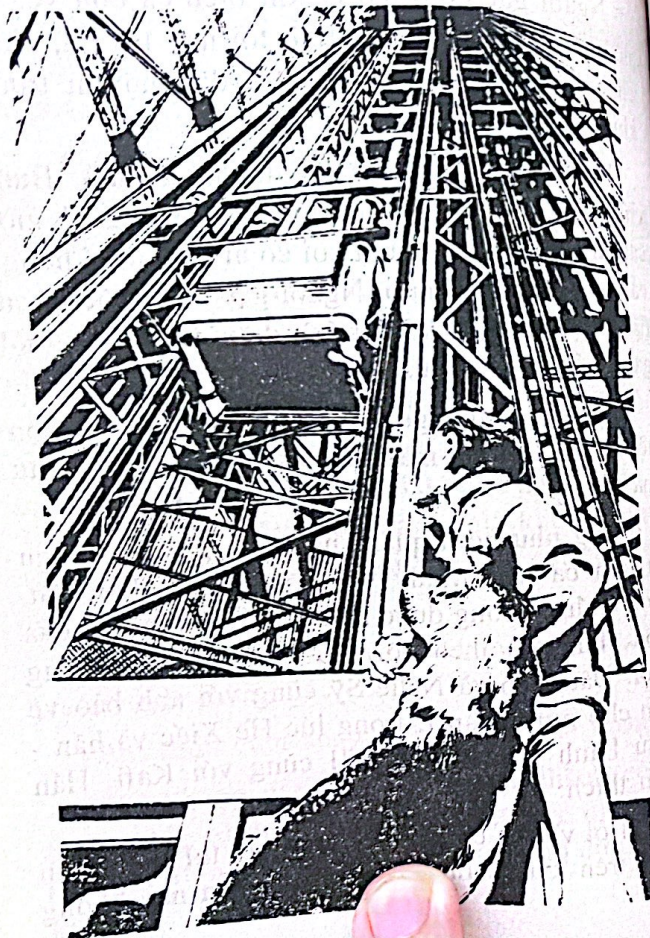
Người gác cổng có lý khi biểu cả bọn về. Vì nếu hai tên bộm có ý định tối nay trở lại, chắc chắn chúng sẽ lảng vảng quanh đây một lúc trước khi leo lên Tháp.

Mấy người bạn trở về đường Saputô. Buổi chiều dài như không thể tới được. Đúng 11 giờ, sau khi đã đi rảo quanh coi có ai theo dõi không, cả bọn tới chân Tháp. Người gác cổng gốc Lyon đang đợi. Anh ta kéo chúng đứng khuất sau một gạch cát cao nhệu.

- Đứng đứng ngoài trời. Tôi không thấy bọn nó, nhưng đối với mấy tên này thì không biết đâu mà lường...

Cũng như hôm qua, Thủ Lãnh phân bọn bạn ra làm ba tốp. Mady và Giác Đấu ở dưới đất. Bọn chúng không được làm gì hết. Nhiệm vụ của bọn chúng là theo dõi cầu thang và báo động thôi. Đầu Bếp và Nghệ Sĩ cùng với anh bảo vệ tìm chỗ núp ở sàn I, trong lúc Hề Xiếc và hán - Thủ Lãnh - leo lên sàn II cùng với Kafi. Hán giải thích:

- Bởi vì nếu có xảy ra chuyện gì thì chắc chắn là ở trên kia và rất cần có Kafi. Lần này không

phải là tóm cổ lũ khốn nạn khi chúng ra khỏi Tháp, mà bắt quả tang chúng tại trận.

- Đồng ý, - Giác Đấu nói. - Nhưng phải tính cho kỹ!... Tổ giả thiết trường hợp hai tên kia đang leo lên, thỉnh linh dỗi ý trở xuống thì sao? Không có Kafi thì tớ và Mady không tài nào chặn chúng lại được.

- Rất đúng, - Hề Xiếc tán thành. - Phải để Kafi lại cho tốp dưới này. Nếu bọn mình cần sẽ gọi nó lên thôi.

- Còn mấy bộ đàm. - Đầu Bếp hỏi.

- Giác Đấu và Mady giữ một cái, vì bọn hắn phải báo động. Còn cái kia thì cũng phải báo động. Còn cái kia thì cũng phải đem lên sàn trên thôi...

- Lỡ như cậu lằm, bọn đó lên sàn dưới thì sao?

- Đành chịu thôi, - Thủ Lãnh nói. - Bọn mình chỉ có hai máy.

Nếp mình sát tường, bọn chúng chờ đợi. Không có một tiếng động ở ngọn Tháp. Những đợt thang máy cuối cùng đã chấm dứt. Bêrô bước nhẹ tới cửa rào cầu thang bộ. Anh tra chìa khóa

vào ổ và cố gắng đẩy cửa không một tiếng động. Sau khi bốn người bạn và anh bước vào cầu thang, anh lại khoá cửa và luồn chìa khoá ra ngoài cho Mady, để khi cần cô có thể mở cho Kafi leo lên Tháp.

Họ thận trọng leo lên cầu thang sắt trong bóng đêm dày đặc và nặng nề, báo hiệu một cơn mưa sắp tới. - thậm chí là một cơn dông.

- Một đêm lý tưởng cho lũ trộm. - Thủ Lãnh thì thầm.

- ... Và cho cả bọn mình nữa. - Hề Xiếc nói tiếp theo.

Vượt qua 347 nấc thang không một tiếng động, họ đặt chân lên sàn I vắng tanh. Trong lúc Bêrô, Nghê Sỹ và Đầu Bếp tìm chỗ núp, Thủ Lãnh và Hề Xiếc tiếp tục leo lên sàn II.

- Cẩn thận nghe, - Bêrô rỉ tai hai đứa khi chia tay. - trên kia có thể có một bảo vệ trong phòng trực.

Lại thêm hơn 300 nấc thang nữa. Hai người bạn tưởng chừng mình không bao giờ tới sàn hai. Bóng đêm đen đến nỗi chúng không nhìn ra được các nấc thang dưới chân. Cuối cùng khi chúng

đặt chân lên sàn II thì đã hơn 12 giờ. Tránh đi qua phòng bảo vệ gần buồng thang máy, bọn chúng lên vào một lối đi hẹp giữa nhà hàng và bao lon có lưới rào. Để tránh bớt ngọn gió đang bắt đầu thổi mạnh, bọn chúng ngồi xổm sát vào nhau.

Cuộc chờ đợi lặng lẽ bắt đầu. 12 giờ rưỡi... 1 giờ! Gió hú lồng lộn, luồn qua những kẽ sắt khổng lồ của ngọn tháp rít lên những tiếng rùng rợn. Ở dưới kia, xe cộ thưa dần hai bên bờ sông Xen, và tiếng rì rào của đường phố cũng tắt dần... như những ngọn đèn của các khu ngoại ô đang chìm dần trong màn sương hoặc màn mưa đang tới.

Hai giờ sáng! Không khí nặng nề bắt đầu có mùi ẩm ướt. Cứ từng lúc, những làn chớp rạch lên chân trời phía Bắc làm lộ lên hình khối đồ sộ của tu viện Thánh Tâm khu Môngmác.

Theo kế hoạch, cứ 20 phút Mady gọi lại một lần. Vẫn không có gì!

2 giờ 30!... 3 giờ kém 15!

- Bọn nó không tới rồi, - Hề Xiếc thờ dài. Trời sắp sáng!...

3 giờ, Thủ Lãnh đã bắt đầu thất vọng, thì một tiếng "tíc" nhỏ trong máy bộ đàm phát ra. Hấn chụp lấy cái máy áp vào tai. Phải, Mady gọi, giọng nhỏ đến nỗi hấn nghe không ra.

- Alô! Mady, tớ nghe đây... nói lớn lên một chút nữa... Có chuyện gì vậy? Alô...

- Alô, Thủ Lãnh... Có một chiếc xe hơi vừa đỗ, cách Tháp chừng 200 thước... Tớ chưa thấy gì... Chờ chút... A! Hai người... Họ đi về phía cổng Nam... Họ đang tới gần đây... Họ nghe tớ mất... Tớ cúp máy đây.

Mười ba

Cuộc chi viện đáng gờm

- Alô, Mady!... Alô, Mady!...
Cô bạn gái đã cúp máy mấy phút rồi. Tại sao cô không gọi lại? Hai tên trộm đã thấy cô và Giác Đấu rồi sao?

Cuối cùng một tiếng "tíc"! Một giọng nói nhỏ như từ rất xa:

- Alô, Thủ Lãnh!... Bọn nó đó! Bọn nó đã leo qua cổng rào rồi... Cậu hãy coi chừng... Bọn tớ làm gì bây giờ?... Thả Kafi ra nghe... Tớ có chìa khoá đây.

- Đứng, Mady... Đứng!... khoan đã...

NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

- Làm sao báo cho Bêrô và hai tên kia biết đi!... Trời tối quá, mà hai tên đó đi săng-dan em lắm! Coi chừng ở sàn dưới không thấy, không nghe gì hết...

- Mady, cậu ở một mình có sợ không, với con Kafi ?

- Không. Có Kafi tớ không sợ gì hết.

- Vậy nói Giác Đấu rần lên đây... đem mấy bộ đàm theo... dặn hán giữ khoảng cách an toàn với hai tên trộm nghe.

- Lỡ hán bị phát hiện, bị tấn công trên cầu thang thì sao ?

- Nói hán đem theo còi siêu âm! Hề có gì kêu Kafi ngay... Tớ cúp đây.

Yên lặng. Bọn trộm dạo đang ở chỗ nào ? Chúng đã tới sàn I chưa ?... Bêrô, Nghệ Sỹ và Đầu Bếp có nghe chúng không ?

Một nỗi lo lắng xâm chiếm lấy Thủ Lãnh. Hán đã quyết định đúng hay không, khi để Mady ở lại một mình ?... và kêu Giác Đấu leo lên cầu thang ? Lỡ bọn cướp quay lại bắt gặp hán, hán có thì giờ kêu Kafi không ?...

142

Nhiều phút trôi qua trong sự im lặng lo âu đến thất ruột. Tim đập thành thịch, Thủ Lãnh và Hề Xiếc đưa mắt nhìn nhau. Thêm 5 phút nữa. Vẫn không có gì. Chuyện gì đã xảy ra giữa mặt đất và sàn I.

Thình lình, có tiếng lao xào trong mấy bộ đàm, rồi một giọng thì thầm:

- Alô, Thủ Lãnh!...

- Alô, tớ nghe đây!... Cậu đó hả, Giác Đấu ?...

- Ừ, tớ mới tới sàn I! Anh Bêrô và hai đứa thấy tụi trộm rồi...

- Bọn nó đang ở đâu ?

- Bọn nó tiếp tục leo lên sàn II. Bọn nó tới chỗ cậu bây giờ đó. Nghệ Sỹ và Đầu Bếp hỏi hai đứa hán phải làm gì...

- Đừng ai theo bọn trộm. Để tớ và Hề Xiếc lo.

- Còn tớ ?

- Cậu xuống chỗ Mady cho hán khỏi sợ và sẵn sàng thả Kafi ra khi tớ yêu cầu. Hết.

Thủ Lãnh và Hề Xiếc thở phào nhẹ nhõm. Lặng lẽ, hai đứa rời chỗ núp, tiến tới góc Tháp,

143

nơi có cầu thang sắt đi lên. Khoảng 3 phút sau thì Hề Xiếc, tai vồn thính gần bằng Kafi, đặt bàn tay lên cánh tay Thủ Lãnh:

- Coi chừng!... Bọn nó tới.

Nép sau một thanh đà sắt lớn, hai đứa nín thở. Đột nhiên, từ trong bóng tối, hai bóng người xuất hiện, rồi dừng lại một lúc lắng nghe. Chúng đi về phía nhà hàng chằng ?... Không. Hai bóng người đi về hướng ngược lại, hướng có cầu thang xoắn ốc dẫn lên đỉnh Tháp. Vẫn không có một tiếng động, hai bóng người bước lên cầu thang, khuất dạng.

- Tớ đã đoán như vậy. - Thủ Lãnh thì thào. Bữa qua, khi Kafi dừng lại chỗ này, tớ đã hiểu ngay là có một cái gì đó tại đây. Chắc là gã hầu bàn chôm cái cặp xong, giao cho tên bảo vệ dòm và tên này mang nó lên trên kia... Nhưng mang tới đâu ?

- Bọn mình biết ngay bây giờ. Đi theo tụi nó đi.

Không may, cả Hề Xiếc và Thủ Lãnh không đứa nào mang xăng-dan cả. Mặc dù hết sức thận trọng, hai đứa vẫn không tránh khỏi gây tiếng

động trên bậc thang sắt. Xui hơn nữa, cầu thang bây giờ trơn tuột vì cơn mưa đang xối.

- Cẩn thận nghe, - Thủ Lãnh thì thào bên tai bạn. - Cẩn thận nghe!...

Cũng may là gió vẫn tiếp tục hú qua tháp sắt, át mất mọi tiếng động. Bất thành linh, Hề Xiếc hụt một tiếng trong cổ họng. Hắn trượt cả hai chân trên nấc thang ướt. Để khỏi té ngã ra sau, hắn chụp lấy tay vịn cầu thang... và tuột xuống mấy nấc thang, làm cầu thang sắt chấn động. Nếu như hai tên trộm còn trên cầu thang, chắc chắn chúng nhận thấy sự rung chuyển này. Chúng sẽ hiểu là chúng bị theo dõi chằng ?... Chúng sẽ núp hay sẽ quay xuống ?... Một nỗi lo sợ lại xâm chiếm Thủ Lãnh. Hắn kéo ăng-ten gọi:

- Alô, Mady! Alô, Mady!...

Không có trả lời. Có lẽ Giác Đấu chưa xuống tới nơi. Nếu hai tên cướp quay xuống, thì quả là tai họa. Cái máy bộ đàm run rẩy trong tay, Thủ Lãnh gọi một lần nữa:

- Alô, Mady! Alô Mady!...

Cuối cùng một tiếng "tic", và một giọng nói nhỏ của Giác Đấu:

- Alo, Thủ Lãnh! Có chuyện gì vậy?

- Gấp lắm!... Gõ Kafi lên gấp cứu bọn tôi! Tôi lập lại: gõ Kafi lên gấp! Tôi cúp đây.

Hắn vừa hạ cần ăngten thì Hề Xiếc đã đến nắm lấy cánh tay hắn.

- Bọn nó xuống.

Đúng ngay lúc đó, ánh sáng một ngọn đèn bấm rơi thẳng vào mặt hai đứa. Bọn chúng loá cả mắt, nháy dưng lên: hai tên kia đang đứng trên đầu bọn chúng, cách mấy thước.

Phản ứng đầu tiên của hai bạn là bỏ chạy, nhưng một ý nghĩ cùng loé lên trong đầu chúng. Nếu chúng quay lưng chạy, hai tên cướp chắc chắn tóm được chúng, và có thể liệng chúng xuống tháp.

- Chống lại đi! - Thủ Lãnh nói. - Kafi tới bây giờ.

Vậy là, tay nắm thang vịn, chặn ngang cái cầu thang chật hẹp, hai đứa nghiêng răng đứng đợi. Sừng sốt trước thái độ này, hai tên cướp tự hỏi hay bọn nó có chi viện. Trong vòng vài giây,

chúng quét đèn bấm một vòng phía dưới chân hai bạn: không có ai cả. Một giọng nói cất lên:

- Làm đi!

Chắc hẳn là hất hai đứa nhỏ này dễ không, hai tên bắt lương xông tới. Nhưng dù sừng sỏ tới đâu, bọn chúng không thể ngờ rằng hai đứa nhỏ chờ cuộc tấn công, gặp người xuống và nắm lấy chân chúng. Bị Hề Xiếc tóm lấy bắp chân, gã hầu bàn chới với đâm bổ về phía trước. Nhưng gã kịp chụp vào thanh vịn và quay lại tấn công Hề Xiếc. Trong lúc đó, Thủ Lãnh, bị nắm trong bàn tay cứng như gọng kìm của tên bảo vệ dóm, đang cố hết sức thoát ra. Một cú đâm như trời giáng làm hắn lão đảo. Hắn té sấp trên một nấc thang và cảm thấy bị lôi cổ đi, rồi nhấc bổng lên...

- Thủ Lãnh! - Hề Xiếc rống lên. - Nắm chặt lấy cầu thang, kéo rút!

Cả hai đứa ra sức bám lấy mấy thanh sắt. Tình hình cực kỳ nguy cấp. Chúng còn cầm cự được bao lâu nữa? Không thể kêu cứu: không ai nghe được trong mưa gió này! Cái máy bộ đàm đã rơi bể nát xuống mặt cầu thang rồi.

Thình lình có tiếng thở hộc lên... Kafi!... Đúng Kafi rồi! Nó mất chưa tới 10 phút để phóng từ mặt đất lên tới đây. Đúng là cả phép lạ.

- Kafi! Lẹ lên! Cứu tớ với!

Lời kêu gọi không cần thiết. Thấy chủ bị nguy hiểm, con vật can đảm phóng ngay tới tên bảo vệ dòm. Y kêu lên một tiếng đau đớn và thả Thủ Lãnh ra. Một cú tát thứ hai đẩy tên này té phịch xuống cầu thang. Thủ Lãnh vừa quay lại thì đã thấy Kafi đang nhảy bấp chân tên hầu bàn đang bóp cổ Hề Xiếc. Chưa đầy một phút, tình thế đã đảo ngược, hai tên bất lương bị khống chế.

- Không được nhúc nhích. - Thủ Lãnh ra lệnh.

- Nếu không, nó cắn đứt cổ bây giờ!...

Hơi thở vẫn còn đứt đoạn, hắn quay lại phía Hề Xiếc:

- Tớ ở đây với Kafi. Cậu chạy xuống sàn 1, kêu anh Bêrô, Nghệ Sỹ, Đầu Bếp lên đây với tớ... Không, Đầu bếp không lên, biểu hắn chạy xuống đất báo tin cho Giác Đấu và Mady.

Ở một mình với con chó, trước mặt hai tên bợm mà hàm răng dữ tợn và thân hình khổng lồ

của Kafi bắt phải ngồi yên với những vết thương đang chảy máu, Thủ Lãnh lần lần lấy lại hơi thở. Chưa đầy 5 phút sau, Hề Xiếc lại xuất hiện. Chạy chưa tới sà n II, hắn đã đụng phải Bê rô, Nghê Sý và Đầu Bếp trong cầu thang. Khi cả ba người nhìn thấy Kafi phóng lên như một con sóc, đã hiểu ngay có một chuyện gì nghiêm trọng... Lần này, bọn bất lương không còn một mảy may hy vọng trốn thoát. Nhưng bọn nó không chịu nói một tiếng về cái cặp da khi những người vừa tóm cổ chúng hỏi.

- Dễ thôi. - Thủ Lãnh nói.

Và hắn ra lệnh cho tên bảo vệ dóm:

- Đưa khăn tay của ông đây.

Tên kia sừng sốt làm theo. Kafi hiểu ngay lập tức, nó nghĩ kỹ cái khăn rồi quấy đuôi kéo cậu chủ leo lên thang.

- Máy người cứ ở lại đây, - Thủ Lãnh nói với Bê rô và đám bạn. - Coi chừng bọn nó.

Rồi theo sau Kafi, hắn leo những nấc thang của cầu thang xoắn ốc vươn lên trời. Kafi cứ kéo

sợi dây một cách tự tin, không phải dừng lại đánh hơi một lần nào.

Cuối cùng, sau gần 200 nấc thang, cả hai bước lên một hành lang tối om.

- Lạ ghê! Đây là đỉnh Tháp sao? Minh cứ tưởng là nó cao hơn nhiều.

Hắn chợt nhớ lại lời giải thích của người gác cổng khi hắn hỏi anh mấy ngày trước, cái gì ngó giống như ổ chim ác là ở giữa sà n II và sà n cao nhất Tháp Eiffel.

- À, đó là chỗ thay buồng thang máy. - Anh ta đáp.

Kafi rà rà mặt sàn, đi tới chỗ này, quay lại chỗ kia, và Thủ Lãnh hiểu là tên trộm lên tới đây cũng đã lúng túng không biết làm gì.

Thình lình, Kafi thò đầu ra mấy thanh chắn rào. Nó đứng yên như vậy một lúc, rướn cổ ra ngoài rồi quay lại nhìn Thủ Lãnh.

- Có gì vậy Kafi?... Mà muốn nói gì?

Thái độ của con chó làm Thủ Lãnh lo ngại. Không lẽ tên trộm bị ai đó bắt gặp, đã ném cái cặp da ra ngoài khoảng trống hay sao? Nhưng

nếu vậy, người ta đã tìm thấy nó dưới chân Tháp rồi...

Nhưng Kafi vẫn đứng yên như vậy. Mũi rà mặt sàn, nó đưa chân quào quào phía trước như những lần nó nghi ngờ có một chỗ giấu đồ. Thủ Lãnh nghiêng mình trên lan can nhìn ra ngoài, rồi lấy ngọn đèn bấm mang sẵn trong túi, hấn dò từng thanh dầm sắt dưới mặt sàn.

Thình lình tim hấn nhảy lên một cái. Đứng rồi... Ở một góc khuất, treo lủng lẳng trên một móc sắt... có một vật gì đó đen sẫm!

- Cái cặp da!

Năm áp xuống mặt sàn, hấn vươn tay ra thận trọng nắm lấy cái quai da, và kéo cái cặp lên đặt bên cạnh kafi đang quây đuôi mừng rỡ.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là cái cặp của viên kỹ sư, bằng da, đen, có hai chữ mạ vàng A.R. và có khoá dúp. Được mặt sàn che khuất, nó không bị ướt... và có lẽ nó vẫn chưa bị mở. Hai nắp khoá vẫn còn đóng chặt. Ngoài Kafi, ai có thể tìm thấy nó ở đây?

Vậy là vui như điên, Thủ Lãnh chạy xuống cầu thang. Chưa đầy 5 phút sau, hấn đã tới chỗ

bạn bạn. Nhận ra được cái cặp, hai tên bất lương không giấu được vẻ sửng sốt. Tên gác đàn dỏm ném cho Kafi một cái nhìn căm hận.

Bêrô tuyên bố:

- Mấy cậu ở đây. Tớ xuống gọi điện cho cảnh sát để họ thấy tại chỗ chuyện gì xảy ra... Nhớ đừng có mở cặp!

Mười bốn

Bí mật cái cặp da

Chiều thứ hai. Một mõi vì hai đêm thức liền. Sáu người bạn vẫn còn nằm ngủ vùi trong lớp học khi Kafi thức dậy, phóng tới cánh cửa. Tiếng sủa vui vẻ của nó không khác gì chuông đồng hồ báo thức. Lần lượt năm bạn mở mắt.

- Có chuyện gì vậy? - Đầu Bếp vừa giụi mắt vừa cầu nhàu.

- Dậy hết đi, mấy ông nội ngủ nướng! - Mady kêu to. - Dậy coi bài báo mới nè... Một bài báo dài ngoằng đây nè!

Vội vàng chui ra khỏi túi ngủ, năm đứa ngồi dậy.

- Sao?... Có gì lạ không? - Thủ lĩnh hỏi.
- Để tớ đọc cho nghe... Chuẩn bị!
Lần này thì tỉnh táo hẳn, năm thằng dỏng tai nghe.

"CHUYỆN BÍ MẬT TRÊN THÁP EIFFEL."

Trong số báo hôm qua, chúng tôi có loan báo về vụ mất tích của cái cặp da đựng một số giấy tờ quan trọng trên sàn II Tháp Eiffel. Có ai ngờ!... Thủ phạm vụ trộm vừa bị sáu thiếu niên Lyon đang nghỉ hè tại Pari bắt, với sự hợp tác của một người gác cổng. Cùng với một con chó trinh thám, họ đã tìm thấy cái cặp da danh tiếng đó giấu dưới sàn rờ le, nằm giữa sàn II và sàn III. Cái cặp vẫn còn nguyên vẹn, bọn bắt lương vẫn còn chưa kịp mở. Bí mật của nó vẫn được giữ kín..."

- Đúng như tớ nghĩ, - Nghệ Sỹ ngắt ngang. - Tờ báo này chẳng cho biết gì mới. Cảnh sát họ không muốn thông tin cho mấy ông nhà báo đâu.

- Chờ chút, chờ chút, Nghệ Sỹ! Để tớ đọc tiếp cho mà nghe...
"... Tối thứ bảy đó có hai buổi họp cùng lúc trên Tháp, một ở sàn I do nhà may nổi tiếng

Anbanh Pôchiê tổ chức, một ở sà n II do Tổng công ty Điện Lực chiêu đãi các kỹ sư.

Để thâm nhập hai nơi này, hai tên trộm đã đóng vai: một tên làm hầu bàn ở sà n I, một tên là bảo vệ thể chân cho một nhân viên đang nghỉ hè ở sà n II. Chúng không nhắm tới buổi trình diễn thời trang nhưng, người ta vẫn chưa rõ vì sao chúng lại biết, chúng nhắm tới bữa tiệc ở sà n II, một bữa tiệc nhằm chiêu đãi các kỹ sư sau một hội nghị nhỏ tiến hành tại chỗ, hội nghị này trước đây dự định tổ chức tại trụ sở Tổng công ty Điện Lực ở đường Ôtxman, nhưng không thực hiện được vì đang sửa chữa.

Bọn trộm biết rằng, giữa các kỹ sư được mời họp, có ông A.R, người sẽ trình bày trước hội nghị một phát minh mới của ông.

Vì vậy mà tên bảo vệ giả đã sắp xếp để tiện theo dõi viên kỹ sư này. Bây giờ chúng tôi đã được phép tiết lộ: đó là các bản vẽ và các công thức hoá học của một loại ác quy điện mới có diện lượng lớn gấp 30 lần bình ác-quy thường, có khả năng ứng dụng cao trong ngành điện, vận tải... với giá thành rất thấp.

Hai tên trộm đã thú nhận chúng được một người, mà cảnh sát đang giấu tên, thuê làm việc này. Chúng khai là kẻ bí mật kia hứa thưởng một số tiền lớn khi xong việc.

Vào lúc xoay được cái cặp da, tên bảo vệ dóm đã gọi máy bộ đàm ngay tức khắc cho tên hầu bàn giả ở tầng dưới. Nhưng tên này cảm thấy bị một cô gái nhỏ trong buổi dạ hội thời trang theo dõi. Cô gái này là một trong sáu thiếu niên từ Lyon tới. Hấn lập tức quyết định giấu cái cặp trên Tháp, ở một chỗ không ai nghĩ tới. Không may cho chúng, dụng phải những người cao tay hơn. Điều khôi hài là một trong sáu thiếu niên này đã từng bị một tên trong bọn móc túi..."

Mady ngừng đọc, đưa mắt nhìn Giác Đấu. Hấn lúng túng nhìn cô rồi bật cười. Vậy là cả bọn phá lên cười vui vẻ.

Mady lại cúi xuống nhìn tờ báo:

- Chà chà, đoạn này người ta khen tụi mình quá thể... Lướt qua nghen.

Cô đọc tiếp:

- Và vậy là chấm dứt câu chuyện bí mật trên tháp Eiffel. Bây giờ còn có độc giả nào muốn nói

tháng 8 ở Pari không có chuyện gì xảy ra nữa không ?

Mady thở một hơi dài, buông tờ báo xuống đất, rồi cười rất tươi:

- Xong!... Té ra tụi mình cứu được cả một phát minh có thể gây một cuộc cách mạng cho ngành năng lượng... Và rửa được mối hận cho chàng Giác Đấu lang thang!

- Đáng nể!... Rất đáng nể! - Giác Đấu la lên và tung cái mũ bê-rê lên trần.

Mady nhìn hần. Cô định nói một câu gì... Nhưng Hề Xiếc đã nháy mắt với cô, hần há miệng... nhưng chậm mất rồi! Cánh cửa phòng bật mở, cô Riet, một tay vịn khung cửa, thò cái chân bó bột vào phòng, giọng tinh nghịch:

- Pari muôn năm!... Tháp Eiffel muôn năm!...

Cả bọn giương mắt hết cỡ nhìn cô. Rồi một tràng cười phá ra, làm rung hết các cửa kiếng lớp học. Cô Riet chống đôi nạng bước vô phòng, trịnh trọng nói:

- Mặc dù "Sáu thiếu niên Lyon" đã xin phép không nhận tiền thưởng của Tổng Công ty Điện Lực, họ vẫn cho người mang đến và trân trọng

mời "Sáu thiếu niên dó" dự buổi tiệc chiêu đãi đặc biệt vào chiều thứ Năm này, ngay sân I Tháp Eiffel lúc 7 giờ 30 tối... Họ sẽ cho xe tới đón tận trường mẫu giáo do cô Riet làm hiệu trưởng!...

Cô ngừng lại, quay qua Giác Đấu, đổi giọng:

- Sao, chàng lang thang, bầu trời Pari không đến nỗi làm cháu bị mất trí chớ ?

Lại một tràng cười nữa!... Và trong khi Giác Đấu mân mê cái mũ bê-rê định tung lên, thì Hề Xiếc lần này không để mất dịp may để giỡn mặt Giác Đấu như trước:

- Pari muôn năm!... Tháp Eiffel muôn năm... Giác Đấu muôn năm!...

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

62 BÀ TRIỆU - HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831

TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG

17-19 YÊN BÁI-TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU-TP. HỒ CHÍ MINH. FAX: 8231867. ĐT: 8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản:
NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

BÙI VIỆT

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính:

LÊ VĂN TUẤN

In 7.000 bản-Khổ 10,2x14,2-Tại CTY VĂN HÓA PHẨM
Số XB: 38/KĐA-131/KH-75/CXB cấp ngày 11/1/1997
Mã số ĐV19-In xong và nộp lưu chiểu tháng 2/1997